

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом

(Відомості Верховної Ради (ВВР), 1992, № 31, ст.440)

(Вводиться в дію Постановою ВР

№ 2344-XII (2344-12) від 14.05.92, ВВР, 1992, № 31, ст.441)

(Із змінами, внесеними згідно із Законами

№ 3292-XII (3292-12) від 17.06.93, ВВР, 1993, № 29, ст.308 № 4036-XII (4036-12) від 25.02.94, ВВР, 1994, № 27, ст.224 № 90/95-ВР від 14.03.95, ВВР, 1995, № 14, ст. 93 № 177-XIV (177-14) від 14.10.98, ВВР, 1998, № 49, ст.301)

(В редакції Закону

№ 784-XIV (784-14) від 30.06.99, ВВР, 1999, № 42-43, ст.378 - набуває чинності з 01.01.2000)

(Дію Закону щодо банкрутства вугледобувних, вуглепереробних та шахтовуглебудівних підприємств вугільної промисловості України зупинено до 01.01.2000 на підставі Закону № 1240-XIV (1240-14) від 18.11.99, ВВР, 1999, № 51, ст.457)

(Із змінами, внесеними згідно із Законами

№ 2181-III (2181-14) від 21.12.2000 - набирає чинності з 1 квітня 2001 року, ВВР, 2001, № 10, ст.44 № 2238-III (2238-14) від 18.01.2001, ВВР, 2001, № 11, ст.52

Кодексом

№ 2341-III (2341-14) від 05.04.2001 - набуває чинності 01.09.2001)

Цей Закон встановлює умови та порядок відновлення платоспроможності суб'єкта підприємницької діяльності - боржника або визнання його банкрутом та застосування ліквідаційної процедури, повного або часткового задоволення вимог кредиторів.

РОЗДІЛ І

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів

Для цілей цього Закону терміни вживаються у такому значенні:

неплатоспроможність - неспроможність суб'єкта підприємницької діяльності виконати після настання встановленого строку їх сплати грошові зобов'язання перед кредиторами, в тому числі по заробітній платі, а також виконати зобов'язання щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів) не інакше як через відновлення платоспроможності;

боржник - суб'єкт підприємницької діяльності, неспроможний виконати свої грошові зобов'язання перед кредиторами, у тому числі зобов'язання щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів), протягом трьох місяців після настання встановленого строку їх сплати;

банкрутство - визнана арбітражним судом неспроможність боржника відновити свою платоспроможність та задовольнити визнані судом вимоги кредиторів не інакше як через застосування ліквідаційної процедури;

суб'єкт банкрутства (далі - банкрут) - боржник, неспроможність якого виконати свої грошові зобов'язання встановлена арбітражним судом. Суб'єктами банкрутства не можуть бути відокремлені структурні підрозділи юридичної особи (філії, представництва, відділення тощо);

кредитор - юридична або фізична особа, яка має у встановленому порядку підтверджені документами вимоги щодо грошових зобов'язань до боржника, щодо виплати заборгованості по заробітній платі працівникам боржника, а також органи державної податкової служби та інші державні органи, які здійснюють контроль за правильністю та своєчасністю справляння податків і зборів (обов'язкових платежів);

грошове зобов'язання - зобов'язання боржника заплатити кредитору певну грошову суму відповідно до цивільно-правового договору та на інших підставах, передбачених цивільним законодавством України. Склад і розмір грошових зобов'язань, в тому числі розмір заборгованості за передані товари, виконані роботи і надані послуги, сума кредитів з урахуванням процентів, які зобов'язаний сплатити боржник, визначаються на день подачі в арбітражний суд заяви про порушення провадження у справі про банкрутство, якщо інше не встановлено цим Законом. До складу грошових зобов'язань боржника не зараховуються неустойка (пеня, штраф), визначена на день подання заяви до арбітражного суду, а також зобов'язання, що виникли внаслідок заподіяння шкоди життю та здоров'ю громадян, зобов'язання по виплаті авторської винагороди, зобов'язання перед засновниками (учасниками) боржника - юридичної особи, що виникають з такої участі;

безспірні вимоги кредиторів - вимоги кредиторів, визнані боржником, інші вимоги кредиторів, підтверджені виконавчими документами чи розрахунковими документами, за якими відповідно до законодавства здійснюється списання коштів з рахунків боржника;

досудова санація - система заходів щодо відновлення платоспроможності боржника, які може здійснювати власник майна (орган, уповноважений управляти майном) боржника, інвестор, з метою запобігання банкрутству боржника шляхом реорганізаційних,

організаційно-господарських, управлінських, інвестиційних, технічних, фінансово-економічних, правових заходів відповідно до законодавства до початку порушення провадження у справі про банкрутство;

розпорядження майном боржника - система заходів щодо нагляду та контролю за управлінням та розпорядженням майном боржника з метою забезпечення збереження та ефективного використання майнових активів боржника та проведення аналізу його фінансового становища;

розпорядник майна - фізична особа, на яку у встановленому цим Законом порядку покладаються повноваження щодо нагляду та контролю за управлінням та розпорядженням майном боржника на період провадження у справі про банкрутство в порядку, встановленому цим Законом;

санація - система заходів, що здійснюються під час провадження у справі про банкрутство з метою запобігання визнанню боржника банкрутом та його ліквідації, спрямована на оздоровлення фінансово-господарського становища боржника, а також задоволення в повному обсязі або частково вимог кредиторів шляхом кредитування, реструктуризації підприємства, боргів і капіталу та (або) зміну організаційно-правової та виробничої структури боржника;

реструктуризація підприємства - здійснення організаційно-господарських, фінансово-економічних, правових, технічних заходів, спрямованих на реорганізацію підприємства, зокрема шляхом його поділу з переходом боргових зобов'язань до юридичної особи, що не підлягає санації, якщо це передбачено планом санації, на зміну форми власності, управління, організаційно-правової форми, що сприятиме фінансовому оздоровленню підприємства, збільшенню обсягів випуску конкурентоспроможної продукції, підвищенню ефективності виробництва та задоволенню вимог кредиторів;

керуючий санацією - фізична особа, яка відповідно до рішення арбітражного суду організовує здійснення санації боржника;

ліквідація - припинення діяльності суб'єкта підприємницької діяльності, визнаного арбітражним судом банкрутом, з метою здійснення заходів щодо задоволення визнаних судом вимог кредиторів шляхом продажу його майна;

ліквідатор - фізична особа, яка відповідно до рішення арбітражного суду організовує здійснення ліквідаційної процедури боржника, визнаного банкрутом, та забезпечує задоволення визнаних судом вимог кредиторів у встановленому цим Законом порядку;

арбітражний керуючий (розпорядник майна, керуючий санацією, ліквідатор) - фізична особа, яка має ліцензію, видану в установленому законодавством порядку, та діє на підставі ухвали арбітражного суду. Одна і та ж особа може виконувати функції арбітражного керуючого (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора) на всіх стадіях провадження у справі про банкрутство відповідно до вимог цього Закону. У разі, коли арбітражному суду не запропоновано кандидатуру арбітражного керуючого у встановленому цим Законом порядку, арбітражний суд має право призначити арбітражним керуючим працівника державного органу з питань банкрутства за поданням останнього;

мирова угода - домовленість між боржником та кредитором (групою кредиторів) про відстрочку та (або) розстрочку платежів або припинення зобов'язання за угодою сторін (далі - прощення боргів);

офіційні друковані органи - газета Верховної Ради України "Голос України" та газета

Кабінету Міністрів України "Урядовий кур'єр", друковані видання відповідної обласної ради за місцезнаходженням боржника;

представник працівників боржника - особа, уповноважена загальними зборами, на яких присутні не менш як три чверті від штатної чисельності працівників боржника, представляти їх інтереси при проведенні процедур банкрутства з правом дорадчого голосу;

сторони у справі про банкрутство - кредитори (представник комітету кредиторів), боржник (банкрут);

учасники провадження у справі про банкрутство - сторони, арбітражний керуючий (розпорядник майна, керуючий санацією, ліквідатор), власник майна (орган, уповноважений управляти майном) боржника, а також у випадках, передбачених цим Законом, інші особи, які беруть участь у провадженні у справі про банкрутство, Фонд державного майна України, державний орган з питань банкрутства, представник органу місцевого самоврядування, представник працівників боржника;

заінтересовані особи стосовно боржника - юридична особа, створена за участю боржника, керівник боржника, особи, що входять до складу органів управління боржника, головний бухгалтер (бухгалтер) боржника, у тому числі і звільнені з роботи за рік до порушення провадження у справі про банкрутство, а також особи, які знаходяться у родинних стосунках із зазначеними особами та підприємцем (фізичною особою) - боржником, а саме: подружжя та їх діти, батьки, брати, сестри, онуки. Для цілей цього Закону заінтересованими особами стосовно керуючого санацією чи кредиторів визнаються особи в такому ж переліку, як і заінтересовані особи стосовно боржника;

мораторій на задоволення вимог кредиторів - зупинення виконання боржником грошових зобов'язань і зобов'язань щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів), строк виконання яких настав до дня введення мораторію, та зупинення заходів, спрямованих на забезпечення виконання цих зобов'язань та зобов'язань щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів), застосованих до прийняття рішення про введення мораторію;

погашені вимоги кредиторів - задоволені вимоги кредитора, вимоги, щодо яких досягнуто згоди про припинення, у тому числі заміну, зобов'язання або припинення зобов'язання іншим чином, а також інші вимоги, які відповідно до цього Закону вважаються погашеними;

значні угоди - угоди щодо розпорядження майном боржника, балансова вартість якого перевищує один відсоток балансової вартості активів боржника на день укладення угоди;

угоди, щодо яких є заінтересованість, - угоди, сторонами яких є заінтересовані особи зі сторони боржника, керуючого санацією чи кредиторів.

Стаття 2. Повноваження державного органу з питань банкрутства

1. Державну політику щодо запобігання банкрутству, а також забезпечення умов реалізації процедур відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом стосовно державних підприємств та підприємств, у статутному фонді яких частка державної власності перевищує двадцять п'ять відсотків, суб'єктів підприємницької діяльності інших форм власності у випадках, передбачених цим Законом, здійснює державний орган з питань банкрутства, який діє на підставі положення, затвердженого у встановленому порядку.

2. Державний орган з питань банкрутства:

сприяє створенню організаційних, економічних, інших умов, необхідних для реалізації процедур відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом;

пропонує арбітражному суду кандидатури арбітражних керуючих (розпорядників майна, керуючих санацією, ліквідаторів) для державних підприємств або підприємств, у статутному фонді яких частка державної власності перевищує двадцять п'ять відсотків, щодо яких порушена справа про банкрутство, та в інших випадках, передбачених цим Законом;

організовує систему підготовки арбітражних керуючих (розпорядників майна, керуючих санацією, ліквідаторів);

здійснює ліцензування діяльності фізичних осіб - суб'єктів підприємницької діяльності, які здійснюють діяльність як арбітражні керуючі (розпорядники майна, керуючі санацією, ліквідатори);

забезпечує реалізацію процедури банкрутства щодо відсутнього боржника;

здійснює ведення єдиної бази даних про підприємства, щодо яких порушено провадження у справі про банкрутство, встановлює та затверджує форму подання арбітражним керуючим інформації, необхідної для ведення єдиної бази даних про підприємства, щодо яких порушено провадження у справі про банкрутство;

організовує проведення експертизи фінансового становища державних підприємств і підприємств, у статутному фонді яких частка державної власності перевищує двадцять п'ять відсотків, при підготовці справи про банкрутство до розгляду або під час її розгляду арбітражним судом у разі призначення судом експертизи та надання відповідного доручення;

готує на запити суду, прокуратури або іншого уповноваженого органу висновки про наявність ознак приховуваного, фіктивного банкрутства або доведення до банкрутства щодо державних підприємств чи підприємств, у статутному фонді яких частка державної власності перевищує двадцять п'ять відсотків;

готує та подає на затвердження Кабінету Міністрів України у встановленому порядку типові документи щодо здійснення процедур банкрутства;

здійснює інші передбачені законодавством повноваження.

Стаття 3. Заходи щодо запобігання банкрутству боржника та позасудові процедури

1. Засновники (учасники) боржника - юридичної особи, власник майна, центральні органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування в межах своїх повноважень зобов'язані вживати своєчасних заходів для запобігання банкрутству підприємства-боржника.

2. Власником майна боржника державного чи приватного підприємства, засновниками (учасниками) боржника - юридичної особи, кредиторами боржника, іншими особами в межах заходів щодо запобігання банкрутству боржника може бути надана фінансова допомога в розмірі, достатньому для погашення зобов'язань боржника перед кредиторами, у тому числі зобов'язань щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів) і відновлення платоспроможності боржника (досудова санація).

3. Надання фінансової допомоги боржнику зобов'язує його взяти на себе відповідні зобов'язання перед особами, які надали таку допомогу в порядку, встановленому законом.

4. Досудова санація державних підприємств провадиться за рахунок коштів державних підприємств та інших джерел фінансування. Обсяг коштів для проведення досудової санації державних підприємств за рахунок коштів Державного бюджету України щорічно встановлюється законом про Державний бюджет України.

Умови проведення досудової санації державних підприємств за рахунок інших джерел фінансування погоджуються з органом, уповноваженим управляти майном боржника, у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

Досудова санація державних підприємств провадиться відповідно до законодавства.

Стаття 4. Судові процедури, які застосовуються щодо боржника

1. Відповідно до цього Закону щодо боржника застосовуються такі судові процедури банкрутства:

розпорядження майном боржника;

мирова угода;

санація (відновлення платоспроможності) боржника;

ліквідація банкрута.

2. Санація боржника або ліквідація банкрута здійснюється з дотриманням вимог антимонопольного законодавства України.

Стаття 5. Законодавство, що регулює провадження у справах про банкрутство

1. Провадження у справах про банкрутство регулюється цим Законом, Арбітражним процесуальним кодексом України (1798-12), іншими законодавчими актами України.

2. Особливості провадження у справах про банкрутство банків регулюються законом про банки і банківську діяльність (872-12).

3. Провадження у справах про банкрутство окремих категорій суб'єктів підприємницької діяльності регулюється з урахуванням особливостей, передбачених розділом VI цього Закону.

4. Положення цього Закону застосовуються до юридичних осіб, які діють у формі споживчого товариства, благодійного чи іншого фонду.

5. Положення цього Закону застосовуються до юридичних осіб - підприємств, що є об'єктами права державної власності, які не підлягають приватизації, в частині санації чи ліквідації після виключення їх у встановленому порядку з переліку таких об'єктів.

6. Положення цього Закону не застосовуються до юридичних осіб - казенних підприємств.

7. Положення цього Закону не застосовуються до юридичних осіб - підприємств, що є об'єктами права комунальної власності, якщо стосовно них виключно на пленарному засіданні відповідної ради органів місцевого самоврядування прийняті рішення щодо цього.

8. Провадження у справах про банкрутство за участю кредиторів - нерезидентів регулюється цим Законом, якщо інше не передбачено міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

9. Порядок виконання в Україні рішень судів іноземних держав у справах про банкрутство визначається відповідними міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

У разі відсутності міжнародних договорів України рішення судів іноземних держав у справах про банкрутство визнаються на території України взаємно, якщо інше не передбачено законом.

Р о з д і л ІІ

ПРОВАДЖЕННЯ У СПРАВАХ ПРО БАНКРУТСТВО

Стаття 6. Підвідомчість, підсудність, право та підстава порушення справи про банкрутство

1. Справи про банкрутство підвідомчі арбітражним судам і розглядаються ними за місцезнаходженням боржника.
2. Право на звернення до арбітражного суду із заявою про порушення справи про банкрутство мають боржник, кредитор.
3. Справа про банкрутство порушується арбітражним судом, якщо безспірні вимоги кредитора (кредиторів) до боржника сукупно складають не менше трьохсот мінімальних розмірів заробітної плати, які не були задоволені боржником протягом трьох місяців після встановленого для їх погашення строку, якщо інше не передбачено цим Законом.

Стаття 7. Заява про порушення справи про банкрутство

1. Заява про порушення справи про банкрутство подається боржником або кредитором у письмовій формі, підписується керівником боржника чи кредитора (іншою особою, повноваження якої визначені законодавством або установчими документами), громадянином - суб'єктом підприємницької діяльності (його представником) і повинна містити:

найменування арбітражного суду, до якого подається заява;

найменування (прізвище, ім'я та по батькові) боржника, його поштову адресу;

найменування кредитора, його поштову адресу, якщо кредитором є юридична особа, якщо кредитор - фізична особа, в заяві зазначаються прізвище, ім'я та по батькові, а також місце його проживання;

номер (код), що ідентифікує кредитора як платника податків і зборів (обов'язкових платежів);

виклад обставин, які підтверджують неплатоспроможність боржника, з зазначенням суми боргових вимог кредиторів, а також строку їх виконання, розміру неустойки (штрафів, пені), реквізитів розрахункового документа про списання коштів з банківського або

кореспондентського рахунку боржника та дату його прийняття банківською установою боржника до виконання;

перелік документів, що додаються до заяви.

2. Заява боржника повинна містити крім відомостей, передбачених частиною першою цієї статті, такі відомості:

суму вимог кредиторів за грошовими зобов'язаннями у розмірі, який не оспорується боржником;

розмір заборгованості по податках і зборах (обов'язкових платежах);

розмір заборгованості по відшкодуванню шкоди, заподіяної життю та здоров'ю, виплаті заробітної плати та вихідної допомоги працівникам боржника, виплати авторської винагороди;

відомості про наявність у боржника майна, у тому числі грошових сум і дебіторської заборгованості;

найменування банків, що здійснюють розрахунково-касове і кредитне обслуговування боржника.

3. До заяви боржника додаються:

рішення власника майна (органу, уповноваженого управляти майном) боржника про звернення боржника до арбітражного суду з заявою, крім випадків, передбачених частиною четвертою цієї статті;

бухгалтерський баланс на останню звітну дату, підписаний керівником і бухгалтером підприємства-боржника;

перелік і повний опис заставленого майна із зазначенням його місцезнаходження та вартості на момент виникнення права застави;

протокол загальних зборів працівників боржника, на якому обрано представника працівників боржника для участі в арбітражному процесі під час провадження у справі про банкрутство;

інші документи, які підтверджують неплатоспроможність боржника.

4. Боржник подає заяву в арбітражний суд за наявності майна, достатнього для покриття судових витрат, якщо інше не передбачено цим Законом.

5. Боржник зобов'язаний звернутися в місячний строк до арбітражного суду з заявою про порушення справи про банкрутство у разі виникнення таких обставин:

задоволення вимог одного або кількох кредиторів приведе до неможливості виконання грошових зобов'язань боржника в повному обсязі перед іншими кредиторами;

орган боржника, уповноважений відповідно до установчих документів або законодавства прийняти рішення про ліквідацію боржника, прийняв рішення про звернення в арбітражний суд з заявою боржника про порушення справи про банкрутство;

при ліквідації боржника не у зв'язку з процедурою банкрутства встановлено неможливість боржника задовольнити вимоги кредиторів у повному обсязі;

в інших випадках, передбачених цим Законом.

6. У разі, якщо справа про банкрутство порушується за заявою боржника, боржник зобов'язаний одночасно подати план санації відповідно до вимог цього Закону.

7. Заява кредитора повинна містити крім відомостей, передбачених частиною першою цієї статті, такі відомості:

розмір вимог кредитора до боржника з зазначенням розміру неустойки (штрафу, пені), яка підлягає сплаті;

виклад обставин, що підтверджують наявність зобов'язання боржника перед кредитором, з якого виникла вимога, а також строк його виконання;

докази того, що сума підтверджених вимог перевищує суму в триста мінімальних розмірів заробітної плати, якщо інше не передбачено цим Законом;

докази обґрунтованості вимог кредитора;

інші обставини, на яких ґрунтується заява кредитора.

8. До заяви кредитора додаються відповідні документи:

рішення суду, арбітражного суду, які розглядали вимоги кредитора до боржника;

копія неоплаченого розрахункового документа, за яким відповідно до законодавства здійснюється списання коштів з рахунків боржника, з підтвердженням банківською установою боржника про прийняття цього документа до виконання із зазначенням дати прийняття, виконавчі документи (виконавчий лист, виконавчий напис нотаріуса тощо) чи інші документи, які підтверджують визнання боржником вимог кредиторів;

докази того, що вартість предмета застави є недостатньою для повного задоволення вимоги, забезпеченої заставою у разі, якщо єдина підтверджена вимога кредитора, який подає заяву, забезпечена активами боржника.

9. Заява кредитора може ґрунтуватися на об'єднаній заборгованості боржника щодо різних зобов'язань перед цим кредитором.

Кредитори мають право об'єднати свої вимоги до боржника і звернутися до суду з однією заявою. Така заява підписується всіма кредиторами, які об'єднали свої вимоги.

При проведенні процедур банкрутства інтереси всіх кредиторів представляє комітет кредиторів, створений відповідно до цього Закону.

10. До заяви кредитора - органу державної податкової служби чи інших державних органів, які здійснюють контроль за правильністю та своєчасністю справляння податків і зборів (обов'язкових платежів), додаються докази вжиття заходів до отримання заборгованості по обов'язкових платежах у встановленому законодавством порядку.

11. Кредитор зобов'язаний при поданні заяви про порушення справи про банкрутство

надіслати боржнику копії заяви та доданих до неї документів.

12. Якщо на момент подання заяви про порушення справи про банкрутство в суд вже надійшли одна або кілька заяв про порушення справи про банкрутство одного боржника, суд розглядає всі заяви, включаючи заяву кредитора або боржника, подану останньою.

13. Із заяв про порушення справи про банкрутство справляється державне мито відповідно до закону.

Стаття 8. Прийняття або відмова у прийнятті заяви про порушення справи про банкрутство

1. Суддя арбітражного суду приймає заяву про порушення справи про банкрутство, подану з дотриманням вимог цього Закону та Арбітражного процесуального кодексу України (1798-12).

2. Суддя арбітражного суду відмовляє у прийнятті заяви про порушення справи про банкрутство, якщо:

боржник не включений до Єдиного державного реєстру підприємств та організацій України або до Реєстру суб'єктів підприємницької діяльності;

подано заяву про порушення справи про банкрутство ліквідованої або реорганізованої (крім реорганізації у формі перетворення) юридичної особи;

стосовно боржника юридичної чи фізичної особи - суб'єкта підприємницької діяльності вже порушено справу про банкрутство;

якщо вимоги кредиторів, які подали заяву про порушення справи про банкрутство, в сумі складають менше трьохсот мінімальних розмірів заробітної плати, якщо інше не передбачене цим Законом;

вимоги кредиторів повністю забезпечені заставою.

3. У разі відмови у прийнятті заяви виноситься ухвала, яка направляється заявнику не пізніше п'яти днів з дня надходження заяви разом з заявою та доданими до неї документами.

4. Ухвалу про відмову у прийнятті заяви може бути перевірено в порядку нагляду. У разі скасування цієї ухвали заява вважається поданою в день первісного звернення до арбітражного суду.

Стаття 9. Повернення заяви про порушення справи про банкрутство

1. Суддя не пізніше п'яти днів з дня надходження повертає заяву про порушення справи про банкрутство і додані до неї документи без розгляду, про що виноситься ухвалу, якщо:

заяву підписано особою, яка не має права її підписувати, або особою, посадове становище якої не вказано;

у заяві не вказано повне найменування сторін, їх поштову адресу та інші відомості, перелічені в статті 7 цього Закону;

не подано доказів щодо сплати державного мита у встановлених порядку та розмірі;

заявник не дотримав строку, зазначеного у абзаці третьому статті 1 цього Закону;

з інших підстав, передбачених статтею 63 Арбітражного процесуального кодексу України, з урахуванням вимог цього Закону.

2. Повернення заяви не перешкоджає повторному зверненню з нею до арбітражного суду в загальному порядку після усунення допущеного порушення.

3. Якщо про порушення справи про банкрутство подається кілька заяв і одна заява повертається без розгляду, суддя розглядає інші заяви.

4. Ухвала про повернення заяви про порушення справи про банкрутство без розгляду може бути перевірена в порядку нагляду.

Стаття 10. Відкликання заяви про порушення справи про банкрутство

1. Заява про порушення справи про банкрутство може бути відкликана заявниками до опублікування в офіційному друкованому органі оголошення про порушення справи про банкрутство або після такого опублікування, якщо протягом місячного строку не надійшло інших заяв кредиторів щодо задоволення їх вимог.

2. Суд виносить ухвалу про відкликання заяви, якщо це не порушує права боржника та кредиторів.

Стаття 11. Порушення провадження у справі про банкрутство

1. Суддя, прийнявши заяву про порушення справи про банкрутство, не пізніше ніж на п'ятий день з дня її надходження виносить і направляє сторонам та державному органу з питань банкрутства ухвалу про порушення провадження у справі про банкрутство, в якій вказується про прийняття заяви до розгляду, про введення процедури розпорядження майном боржника, призначення розпорядника майна, дату проведення підготовчого засідання суду, яке має відбутися не пізніше ніж на тридцятий день з дня прийняття заяви про порушення справи про банкрутство, якщо інше не передбачено цим Законом, введення мораторію на задоволення вимог кредиторів.

Якщо при прийнятті заяви про порушення справи про банкрутство призначити розпорядника майна неможливо, розпорядник майна призначається на підготовчому засіданні.

2. До дати проведення підготовчого засідання боржник зобов'язаний подати в арбітражний суд та заявнику відзив на заяву про порушення справи про банкрутство.

3. Відзив боржника повинен містити:

наявні у боржника заперечення щодо вимог заявника (заявників);

загальну суму заборгованості боржника перед кредиторами, у тому числі по заробітній платі працівникам боржника, а також заборгованості по податках і зборах (обов'язкових платежах);

відомості про наявне у боржника майно, у тому числі і кошти, які знаходяться на його рахунках у банках чи інших фінансово-кредитних установах, поштові адреси банків чи інших фінансово-кредитних установ.

4. У підготовчому засіданні суддя оцінює подані документи, заслуховує пояснення сторін, розглядає обґрунтованість заперечень боржника.

5. З метою виявлення всіх кредиторів та осіб, які виявили бажання взяти участь у санації боржника, суддя у підготовчому засіданні виносить ухвалу, якою зобов'язує заявника подати до офіційних друкованих органів у десятиденний строк за його рахунок оголошення про порушення справи про банкрутство. Газетне оголошення має містити повне найменування боржника, його поштову адресу, банківські реквізити, найменування та адресу арбітражного суду, номер справи, відомості про розпорядника майна.

6. Якщо боржником є державне підприємство, щодо якого прийнято рішення про приватизацію, суддя виносить ухвалу про зупинення процесу приватизації до припинення провадження у справі про банкрутство цього підприємства. Ухвала направляється органу, що здійснює управління майном боржника, державному органу з питань банкрутства та відповідному державному органу приватизації.

7. Для визначення фінансового становища боржника в підготовчому засіданні суду чи під час розгляду справи про банкрутство суддя може призначити експертизу. За дорученням суду експертиза проводиться державним органом з питань банкрутства із залученням для її проведення спеціалістів у встановленому порядку.

У разі звернення до суду боржника із заявою про порушення справи про банкрутство у підготовчому засіданні з'ясовуються ознаки його неплатоспроможності.

8. Кредитор, за заявою якого порушено провадження у справі про банкрутство, має право заявити додаткові майнові вимоги до боржника у межах строку, встановленого у статті 14 цього Закону.

9. Кредитор, вимоги якого забезпечені заставою, має право заявити вимоги до боржника в частині, не забезпеченій заставою, або на суму різниці між розміром вимоги та виручкою, яка може бути отримана при продажу предмета застави, якщо вартість предмета застави недостатня для повного задоволення його вимоги.

10. Арбітражний суд в ухвалі про порушення справи про банкрутство може зобов'язати боржника подати аудиторський висновок або провести аудит. Якщо у боржника немає для цього коштів, арбітражний суд може призначити проведення аудиту за рахунок кредитора лише за згодою останнього.

Відсутність аудиторського висновку не зупиняє провадження у справі про банкрутство та не є підставою для припинення провадження у справі.

11. За результатами розгляду заяви кредитора та відзиву боржника у підготовчому засіданні виноситься ухвала, в якій визначаються:

розмір вимог кредиторів, які подали заяву про порушення справи про банкрутство;

дата складення розпорядником майна реєстру вимог кредиторів, який має бути складений та поданий до арбітражного суду на затвердження не пізніше двох місяців та десяти днів після дати проведення підготовчого засідання суду;

дата попереднього засідання суду, яке має відбутися не пізніше трьох місяців після дати проведення підготовчого засідання суду;

дата скликання перших загальних зборів кредиторів, які мають відбутися не пізніше трьох місяців і десяти днів після дати проведення підготовчого засідання суду;

дата засідання суду, на якому буде винесено ухвалу про санацію боржника, чи про визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури, чи припинення провадження у справі про банкрутство, яке має відбутися не пізніше шести місяців після дати проведення підготовчого засідання суду.

Суд виносить ухвалу про припинення провадження у справі про банкрутство за наявності підстав, передбачених статтею 40 цього Закону.

Ухвала може бути перевірена в порядку нагляду.

12. Відсутність відзиву боржника не зупиняє провадження у справі.

13. Якщо заявник не виконує вимоги ухвали арбітражного суду щодо публікації оголошення про порушення провадження у справі про банкрутство у визначений строк, арбітражний суд має право залишити заяву про порушення справи про банкрутство без розгляду.

14. З дня винесення ухвали про порушення провадження у справі про банкрутство рішення про реорганізацію або ліквідацію юридичної особи - боржника приймається в порядку, визначеному цим Законом.

15. Після опублікування оголошення про порушення справи про банкрутство в офіційному друкованому органі всі кредитори незалежно від настання строку виконання зобов'язань мають право подавати заяви з грошовими вимогами до боржника згідно зі статтею 14 цього Закону.

16. Після залишення заяви первісного заявника без розгляду арбітражний суд вирішує питання про порушення провадження у справі про банкрутство за заявою іншого кредитора відповідно до календарної черговості її надходження до арбітражного суду.

Стаття 12. Забезпечення грошових вимог кредиторів і мораторій на задоволення вимог кредиторів

1. Арбітражний суд має право за клопотанням сторін або учасників провадження у справі про банкрутство чи за своєю ініціативою вживати заходів до забезпечення грошових вимог кредиторів згідно з Арбітражним процесуальним кодексом України та цим Законом, про що виноситься ухвала, а саме:

1) накладати арешт на все або частину майна чи грошових коштів, що належать боржникові або особам, які відповідають за зобов'язаннями боржника;

зобов'язувати боржника передати цінні папери, валютні цінності, інше майно на зберігання третім особам або вживати інших заходів для збереження його майна;

забороняти посадовим особам боржника або власнику його майна чи уповноваженому ним органу або іншим особам вчиняти певні дії щодо майнових активів боржника;

забороняти власнику майна боржника або уповноваженому ним органу вчиняти дії щодо реорганізації чи ліквідації юридичної особи - боржника;

2) забороняти без згоди розпорядника майна укладати та здійснювати угоди:

пов'язані з передачею нерухомого майна в оренду, заставу, з внесенням зазначеного майна як внеску до статутного фонду господарських товариств, або розпоряджатися нерухомістю іншим чином;

пов'язані з одержанням і видачею позик (кредитів), поручительством, видачею гарантій, уступкою вимоги, переведенням боргу, а також передачею в довірче управління майна боржника;

щодо розпорядження іншим майном боржника, балансова вартість якого складає понад один відсоток балансової вартості активів боржника.

2. В ухвалі про порушення провадження у справі про банкрутство вказується про введення мораторію на задоволення вимог кредиторів. Мораторій на задоволення вимог кредиторів поширюється на зобов'язання, строки виконання яких настали до подання заяви про порушення справи про банкрутство. Мораторій вводиться на задоволення всіх вимог кредиторів, крім випадків, передбачених цим Законом.

3. Протягом дії мораторію на задоволення вимог кредиторів:

забороняється стягнення на підставі виконавчих документів та інших документів, за якими здійснюється стягнення відповідно до законодавства;

не нараховуються неустойка (штраф, пеня), інші фінансові (економічні) санкції за невиконання чи неналежне виконання грошових зобов'язань і зобов'язань щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів).

4. Мораторій на задоволення вимог кредиторів не поширюється на виплату заробітної плати, аліментів, відшкодування шкоди, заподіяної здоров'ю та життю громадян, авторської винагороди, а також на задоволення вимог кредиторів, що виникли у зв'язку з зобов'язаннями боржника в процедурах розпорядження майном боржника та санації.

5. Після закінчення дії мораторію на задоволення вимог кредиторів у зв'язку з закінченням або достроковим припиненням процедури санації або ліквідаційної процедури чи затвердження арбітражним судом мирової угоди неустойка (штраф, пеня), а також суми завданих збитків, які боржник зобов'язаний був сплатити кредиторам за грошовими зобов'язаннями та зобов'язаннями щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів), можуть бути заявлені до сплати в розмірах, які існували на дату введення мораторію, якщо інше не передбачено цим Законом.

6. Заходи щодо забезпечення грошових вимог кредиторів можуть бути вжиті одночасно з винесенням ухвали про порушення провадження у справі про банкрутство або після цього у будь-якій стадії провадження у справі про банкрутство. Заходи щодо забезпечення грошових вимог кредиторів скасовуються у разі затвердження арбітражним судом звіту керуючого санацією чи припинення санації боржника, або визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури, чи затвердження арбітражним судом мирової угоди, чи відмови у визнанні боржника банкрутом.

Арбітражний суд має право скасувати заходи до забезпечення грошових вимог кредиторів до настання обставин, передбачених цією частиною, про що виноситься відповідна ухвала, яка може бути перевірена в порядку нагляду.

Стаття 13. Розпорядник майна боржника

1. З метою забезпечення майнових інтересів кредиторів в ухвалі арбітражного суду про порушення провадження у справі про банкрутство або в ухвалі, прийнятій на підготовчому засіданні, вказується про введення процедури розпорядження майном боржника і призначається розпорядник майна у порядку, встановленому цим Законом.

2. Розпорядник майна призначається арбітражним судом із числа осіб, зареєстрованих державним органом з питань банкрутства як арбітражні керуючі, відомості про яких надаються в установленому порядку Вищому арбітражному суду України.

Кредитори мають право запропонувати кандидатуру розпорядника майна, яка відповідає вимогам, передбаченим цим Законом.

3. Якщо інше не передбачено цим Законом, розпорядником майна може бути призначено фізичну особу - суб'єкта підприємницької діяльності, яка має вищу юридичну чи економічну освіту або володіє спеціальними знаннями, не є заінтересованою особою стосовно боржника та кредиторів відповідно до статті 1 цього Закону і яка має ліцензію арбітражного керуючого, що видається в установленому законодавством порядку.

4. Позбавлення в установленому порядку розпорядника майна ліцензії є підставою для винесення арбітражним судом ухвали про усунення розпорядника майна від виконання ним своїх обов'язків.

5. Розпорядником майна не можуть призначатися особи, які:

здійснювали раніше управління боржником - юридичною особою, за винятком випадків, коли з моменту усунення даної особи від управління боржником пройшло не менше трьох років;

мають судимість за вчинення корисливих злочинів.

6. Ухвала суду про призначення розпорядника майна може бути перевірена у порядку нагляду.

7. Розпорядник майна призначається на строк не більше ніж на шість місяців. Цей строк може бути продовжений або скорочений судом за клопотанням комітету кредиторів чи самого розпорядника майна або власника (органу, уповноваженого управляти майном) боржника.

8. Розпорядник майна має право:

скликати збори кредиторів і брати в них участь з правом дорадчого голосу;

аналізувати фінансове становище боржника та рекомендувати зборам кредиторів заходи щодо фінансового оздоровлення боржника;

звертатися до арбітражного суду у випадках, передбачених цим Законом;

одержувати винагороду у розмірі та порядку, передбачених цим Законом;

залучати для забезпечення виконання своїх повноважень на договірній основі спеціалістів з оплатою їх діяльності з коштів боржника, якщо інше не передбачено цим Законом або

рішенням комітету кредиторів;

подавати в арбітражний суд заяву про дострокове припинення своїх обов'язків;

здійснювати інші повноваження, передбачені цим Законом.

9. Розпорядник майна зобов'язаний:

розглядати разом з посадовими особами боржника копії заяв кредиторів про грошові вимоги до боржника, які надійшли до арбітражного суду у зв'язку з порушенням справи про банкрутство та надіслані боржнику в установленому цим Законом порядку;

вести реєстр вимог кредиторів у встановленому порядку;

повідомляти кредиторів про результати розгляду їх вимог боржником та включення визнаних вимог до реєстру вимог кредиторів або про відмову визнання вимог боржником;

вживати заходів для захисту майна боржника;

аналізувати фінансову, господарську та інвестиційну діяльність боржника, його становище на товарних ринках;

виявляти ознаки фіктивного банкрутства чи доведення до банкрутства;

скликати збори кредиторів;

надавати державному органу з питань банкрутства відомості, необхідні для ведення єдиної бази даних про підприємства, щодо яких порушено справу про банкрутство;

надавати арбітражному суду та комітету кредиторів звіт про свою діяльність, відомості про фінансове становище боржника, пропозиції щодо можливості відновлення платоспроможності боржника;

виконувати інші функції, передбачені цим Законом.

10. При здійсненні своїх повноважень розпорядник майна зобов'язаний діяти добросовісно, розумно, враховувати інтереси боржника та його кредиторів.

Розпорядник майна несе відповідальність за неналежне виконання своїх повноважень відповідно до законодавства України.

Повноваження арбітражного керуючого як розпорядника майна припиняються з дня затвердження арбітражним судом мирової угоди чи призначення керуючого санацією або призначення ліквідатора, якщо інше не передбачено цим Законом.

11. Після призначення розпорядника майна органи управління боржника не мають права приймати рішення про:

реорганізацію (злиття, приєднання, поділ, виділення, перетворення) і ліквідацію боржника;

створення юридичних осіб або про участь в інших юридичних особах;

створення філій та представництв;

виплату дивідендів;

проведення боржником емісії цінних паперів;

вихід із складу учасників боржника юридичної особи, придбання в акціонерів раніше випущених акцій боржника.

12. Рішення про участь боржника в об'єднаннях, асоціаціях, спілках, холдингових компаніях, промислово-фінансових групах чи інших об'єднаннях юридичних осіб приймається органами управління боржника за згодою розпорядника майна.

13. Керівник або орган управління боржника виключно за погодженням з розпорядником майна укладає угоди щодо:

передачі нерухомого майна в оренду, заставу, внесення зазначеного майна як внеску до статутного фонду господарського товариства або розпорядження таким майном іншим чином;

одержання та видачі позик (кредитів), поручительства і видачі гарантій, уступки вимоги, переведення боргу, а також передачі в довірче управління майна боржника;

розпорядження іншим майном боржника, балансова вартість якого складає понад один відсоток балансової вартості активів боржника.

14. Розпорядник майна не має права втручатися в оперативно-господарську діяльність боржника, крім випадків, передбачених цим Законом.

15. Призначення розпорядника майна не є підставою для припинення повноважень керівника чи органу управління боржника.

16. Повноваження керівника боржника або органів управління боржника, покладені на них відповідно до законодавства чи установчих документів, можуть бути припинені у разі, якщо ними не вживаються заходи щодо забезпечення збереження майна боржника, створюються перешкоди діям розпорядника майна чи допускаються інші порушення законодавства. В такому разі за клопотанням комітету кредиторів виконання обов'язків керівника боржника ухвалою арбітражного суду тимчасово покладається на розпорядника майна до призначення в порядку, визначеному законодавством та установчими документами, нового керівника боржника. Про припинення повноважень керівника або органів управління боржника арбітражний суд виносить ухвалу, яка може бути перевірена у порядку нагляду.

17. З дня винесення арбітражним судом ухвали про припинення повноважень керівника боржника або органів управління боржника розпоряднику майна протягом трьох днів передаються бухгалтерська та інша документація боржника, печатки і штампи, матеріальні та інші цінності.

Стаття 14. Виявлення кредиторів та осіб, які виявлять бажання взяти участь у санації боржника

1. Кредитори у місячний строк з дня опублікування в офіційному друкованому органі оголошення про порушення справи про банкрутство подають в арбітражний суд письмові заяви про грошові вимоги до боржника, а також документи, що їх підтверджують. Копії зазначених заяв та доданих до них документів кредитори надсилають боржнику. Боржник разом з розпорядником майна в результаті розгляду цих вимог визнає їх або заперечує, про що розпорядник майна повідомляє письмово заявників і арбітражний суд. Визнані

боржником грошові вимоги включаються розпорядником майна до реєстру вимог кредиторів.

2. Фізичні особи та (або) юридичні особи, які виявлять бажання взяти участь у процедурі санації боржника (далі - інвестори), подають розпоряднику майна заяву про участь у санації боржника.

3. Боржник має право при проведенні процедури розпорядження майном одночасно задовольнити вимоги кредиторів відповідно до реєстру вимог кредиторів.

4. Виконання зобов'язань боржником у процедурі розпорядження майном можливе лише за умови задоволення одночасно пропорційно вимог усіх кредиторів відповідно до реєстру вимог кредиторів за згодою кредиторів та за погодженням з розпорядником майна.

5. Заяви кредиторів про грошові вимоги, щодо яких є заперечення боржника, розглядаються арбітражним судом у процедурі провадження у справі про банкрутство.

За результатами розгляду зазначених заяв суд може винести ухвалу про включення грошових вимог кредиторів до реєстру вимог кредиторів. Ухвала може бути перевірена в порядку нагляду.

Стаття 15. Попереднє засідання арбітражного суду

1. Попереднє засідання арбітражного суду проводиться не пізніше трьох місяців після проведення підготовчого засідання суду. Про попереднє засідання суду повідомляються сторони, а також інші учасники провадження у справі про банкрутство, визнані такими відповідно до цього Закону.

2. У попередньому засіданні арбітражний суд розглядає реєстр вимог кредиторів, вимоги кредиторів, щодо яких були заперечення боржника і які не були включені розпорядником майна до реєстру вимог кредиторів.

За результатами розгляду арбітражний суд виносить ухвалу, в якій зазначається розмір визнаних судом вимог кредиторів, які включаються розпорядником майна до реєстру вимог кредиторів, та призначається дата проведення зборів кредиторів.

Реєстр вимог кредиторів повинен включати усі визнані судом вимоги кредиторів.

У реєстрі вимог кредиторів повинні міститися відомості про кожного кредитора, розмір його вимог за грошовими зобов'язаннями чи зобов'язаннями щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів), черговість задоволення кожної вимоги, окремо розмір неустойки (штрафу, пені).

Ухвала є підставою для визначення кількості голосів, які належать кожному кредитору при прийнятті рішення на зборах (комітеті) кредиторів.

3. Копію ухвали арбітражний суд направляє сторонам та іншим учасникам провадження у справі про банкрутство, а також державному органу з питань банкрутства.

Стаття 16. Проведення зборів кредиторів і утворення комітету кредиторів

1. Протягом десяти днів після винесення ухвали за результатами попереднього засідання

арбітражного суду розпорядник майна повідомляє кредиторів згідно з реєстром вимог кредиторів про місце і час проведення зборів кредиторів та організовує їх проведення.

Учасниками зборів кредиторів з правом вирішального голосу є кредитори, вимоги яких включені до реєстру вимог кредиторів. У зборах можуть брати участь представник працівників боржника та арбітражний керуючий з правом дорадчого голосу.

2. Збори кредиторів вважаються повноважними незалежно від кількості голосів кредиторів, які беруть участь у зборах, якщо всіх кредиторів було письмово повідомлено про час і місце проведення зборів відповідно до частини першої цієї статті. Кількість голосів кредиторів визначається відповідно до частини четвертої цієї статті.

3. Збори кредиторів скликаються арбітражним керуючим за його ініціативою або ініціативою комітету кредиторів чи інших кредиторів, сума вимог яких складає не менше однієї третини всіх вимог, включених до реєстру вимог кредиторів, або за ініціативою однієї третини кількості голосів кредиторів.

Збори кредиторів на вимогу комітету кредиторів або окремих кредиторів скликаються арбітражним керуючим (розпорядником майна, керуючим санацією, ліквідатором) протягом двох тижнів з дня надходження письмової вимоги про їх скликання.

Збори кредиторів проводяться за місцезнаходженням боржника.

4. Кредитори, у тому числі і органи державної податкової служби, інші державні органи, які здійснюють контроль за правильністю та своєчасністю справляння податків і зборів (обов'язкових платежів), мають на зборах кредиторів кількість голосів, пропорційну сумі вимог кредиторів, включених до реєстру вимог кредиторів, кратній тисячі гривень.

5. До компетенції зборів кредиторів належить прийняття рішення про:

вибори членів комітету кредиторів;

визначення кількісного складу комітету кредиторів, визначення його повноважень, дострокове припинення повноважень комітету кредиторів або окремих його членів;

інші питання, передбачені цим Законом.

6. На час дії процедур банкрутства збори кредиторів обирають комітет кредиторів у складі не більше семи осіб.

Вибори комітету кредиторів проводяться за списком відкритим голосуванням більшістю голосів присутніх на зборах кредиторів, визначених відповідно до частини четвертої цієї статті.

7. Рішення про створення та склад комітету кредиторів направляється до арбітражного суду.

8. До компетенції комітету кредиторів належить прийняття рішення про:

вибори голови комітету;

скликання зборів кредиторів;

підготовку та укладення мирової угоди;

внесення пропозицій арбітражному суду щодо продовження або скорочення строку процедур розпорядження майном боржника чи санації боржника;

звернення до арбітражного суду з клопотанням про відкриття процедури санації, визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури, припинення повноважень арбітражного керуючого (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора) та про призначення нового арбітражного керуючого (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора), надання згоди на укладення арбітражним керуючим значних угод боржника чи угод боржника, щодо яких є заінтересованість;

інші питання, передбачені цим Законом.

У роботі комітету має право брати участь з правом дорадчого голосу арбітражний керуючий, представник працівників боржника та при необхідності представник органу, уповноваженого управляти майном боржника, представник органу місцевого самоврядування.

9. Рішення зборів (комітету) кредиторів вважається прийнятим більшістю голосів кредиторів, якщо за нього проголосували присутні на зборах (комітеті) кредитори, кількість голосів яких визначається відповідно до частини четвертої цієї статті.

Стаття 17. Винесення ухвали про санацію боржника, призначення керуючого санацією та його повноваження

1. Арбітражний суд за клопотанням комітету кредиторів у строк, визначений статтею 11 цього Закону, має право винести ухвалу про проведення санації боржника та призначення керуючого санацією.

Санація вводиться на строк не більше дванадцяти місяців.

За клопотанням комітету кредиторів чи керуючого санацією або інвесторів цей строк може бути продовжено ще до шести місяців або скорочено.

2. Комітет кредиторів приймає рішення про погодження кандидатури керуючого санацією, вибір інвестора (інвесторів), схвалення плану санації боржника.

Кандидатури керуючого санацією та інвестора (інвесторів) можуть бути запропоновані комітету кредиторів будь-яким із кредиторів, представником органу, уповноваженого управляти майном боржника. Керуючим санацією може бути запропоновано особу, яка виконувала повноваження розпорядника майна, або керівник підприємства, якщо на це є згода комітету кредиторів та (або) інвесторів.

3. Одночасно з винесенням ухвали про санацію арбітражний суд своєю ухвалою призначає керуючого санацією за наявності у нього ліцензії, крім випадків, передбачених цим Законом.

Ухвала про призначення керуючого санацією може бути перевірена у порядку нагляду.

4. З дня винесення ухвали про санацію:

припиняються повноваження керівника боржника, управління боржником переходить до керуючого санацією, якщо інше не передбачено цим Законом;

припиняються повноваження органів управління боржника - юридичної особи. Органи управління боржника протягом трьох днів з дня прийняття рішення про санацію та

призначення керуючого санацією зобов'язані забезпечити передачу керуючому санацією бухгалтерської та іншої документації боржника, печаток і штампів, матеріальних та інших цінностей;

арешт на майно боржника та інші обмеження дій боржника щодо розпорядження його майном можуть бути накладені лише в межах процедури санації.

Після закінчення або дострокового припинення процедури санації неустойка (штрафи, пеня), а також суми завданих збитків, які боржник зобов'язаний сплатити кредиторам за грошовими зобов'язаннями та зобов'язаннями щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів), можуть бути заявлені до оплати в розмірах, що були на день прийняття рішення про санацію, з урахуванням положень мирової угоди щодо відстрочки та (або) розстрочки, прощення боргів.

5. Керуючий санацією має право:

самостійно розпоряджатися майном боржника з урахуванням обмежень, передбачених цим Законом;

укладати від імені боржника мирову угоду та інші цивільно-правові угоди;

відмовлятися від виконання договорів боржника у випадках, передбачених цим Законом.

6. Керуючий санацією зобов'язаний:

прийняти в господарське відання майно боржника та організувати проведення його інвентаризації;

відкрити спеціальний рахунок для проведення санації та розрахунків з кредиторами;

розробити та подати на затвердження комітету кредиторів план санації боржника, погоджений з боржником, органом, уповноваженим управляти майном боржника;

організувати ведення бухгалтерського і статистичного обліку та фінансової звітності;

здійснювати заходи щодо стягнення дебіторської заборгованості перед боржником;

розглядати вимоги кредиторів щодо зобов'язань боржника, які виникли після порушення справи про банкрутство в процедурі розпорядження майном боржника та санації;

заявляти в установленому порядку заперечення щодо заявлених до боржника вимог кредиторів, зазначених в абзаці сьомому цієї частини;

звітувати перед комітетом кредиторів щодо послідовної реалізації плану санації;

повідомляти у десятиденний строк з дня винесення арбітражним судом відповідної ухвали державний орган з питань банкрутства про своє призначення, затвердження мирової угоди, закінчення виконання плану санації, звільнення від обов'язків;

здійснювати інші повноваження, передбачені цим Законом.

7. Затвердження звіту керуючого санацією або дострокове припинення процедури санації тягне за собою припинення повноважень арбітражного керуючого як керуючого санацією,

про що зазначається у відповідній ухвалі суду.

У разі дострокового припинення процедури санації у зв'язку з укладенням мирової угоди або погашенням вимог кредиторів керуючий санацією продовжує виконувати повноваження керівника (органів управління) боржника до призначення в установленому порядку керівника (органів управління) боржника.

8. Керуючий санацією може бути звільнений арбітражним судом від виконання повноважень керуючого санацією, про що виноситься ухвала, у таких випадках:

за його заявою;

на підставі рішення комітету кредиторів у разі невиконання чи неналежного виконання ним своїх обов'язків. При цьому комітет кредиторів повинен запропонувати кандидатуру іншого керуючого санацією, про що виноситься ухвала арбітражного суду.

Ухвала арбітражного суду про звільнення керуючого санацією може бути перевірена у порядку нагляду, що не зупиняє її виконання.

9. Власник майна боржника (орган управління майном боржника) не може обмежувати повноваження керуючого санацією щодо розпорядження майном боржника.

Значні угоди та угоди, щодо яких є заінтересованість, укладаються керуючим санацією тільки за згодою комітету кредиторів, якщо інше не передбачено цим Законом або планом санації.

10. Керуючий санацією в тримісячний строк з дня прийняття рішення про санацію має право відмовитися від виконання договорів боржника, укладених до порушення провадження у справі про банкрутство, не виконаних повністю або частково, якщо:

виконання договору завдає збитків боржнику порівняно з аналогічними договорами, що укладаються за таких же умов;

договір є довгостроковим (понад один рік) або розрахованим на одержання позитивних результатів для боржника в довгостроковій перспективі, крім випадків випуску продукції з технологічним циклом, більшим за строки санації боржника;

виконання договору створює умови, що перешкоджають відновленню платоспроможності боржника.

Сторона договору, щодо якого прийнято рішення керуючим санацією про відмову від його виконання, має право в тридцятиденний строк з дня прийняття рішення керуючим санацією вимагати в установленому порядку відшкодування збитків, які виникли у зв'язку з відмовою від виконання договору, в процедурі провадження у справі про банкрутство.

11. Угоди боржника, у тому числі укладені до прийняття арбітражним судом рішення про санацію, можуть бути визнані арбітражним судом недійсними за заявою керуючого санацією відповідно до цивільного законодавства у разі якщо:

угода укладена боржником із заінтересованими особами та в результаті якої кредиторам завдані або можуть бути завдані збитки;

угода, укладена боржником з окремим кредитором чи іншою особою протягом шести місяців

до прийняття рішення про санацію, надає перевагу одному кредитору перед іншими або пов'язана з виплатою (видачею) частки (паю) в майні боржника у зв'язку з його виходом із складу учасників боржника.

Все отримане за такою угодою повертається сторонам.

Розгляд заяв керуючого санацією про визнання угод недійсними і повернення всього отриманого за такою угодою здійснюється арбітражним судом в процедурі провадження у справі про банкрутство.

12. Уступка вимоги може бути здійснена керуючим санацією шляхом продажу вимог на відкритих торгах за згодою комітету кредиторів, якщо це передбачено планом санації.

13. У разі визнання арбітражним судом боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури керуючий санацією продовжує виконувати свої обов'язки до моменту передачі справ ліквідатору або призначення його ліквідатором у встановленому цим Законом порядку.

14. Якщо порушено провадження у справі про банкрутство державного підприємства, його трудовий колектив має переважне право вимагати передачі йому цілісного майнового комплексу підприємства-боржника в оренду за умови взяття на себе грошових зобов'язань боржника і за наявності згоди на це кредиторів.

Стаття 18. План санації боржника

1. Протягом трьох місяців з дня винесення ухвали про санацію боржника керуючий санацією зобов'язаний подати комітету кредиторів для схвалення план санації боржника, крім випадків, передбачених цим Законом.

План санації повинен містити заходи щодо відновлення платоспроможності боржника, умови участі інвесторів, за їх наявності, у повному або частковому задоволенні вимог кредиторів, зокрема шляхом переведення боргу (частини боргу) на інвестора, строк та черговість виплати боржником або інвестором боргу кредиторам та умови відповідальності інвестора за невиконання взятих згідно з планом санації зобов'язань.

План санації повинен передбачати строк відновлення платоспроможності боржника. Платоспроможність вважається відновленою за відсутності ознак банкрутства, визначених цим Законом.

У разі наявності інвесторів план санації розробляється та погоджується за участю інвесторів.

2. Заходами щодо відновлення платоспроможності боржника, які містять план санації, можуть бути:

реструктуризація підприємства;

перепрофілювання виробництва;

закриття нерентабельних виробництв;

відстрочка та (або) розстрочка платежів або прощення (списання) частини боргів, про що укладається мирова угода;

ліквідація дебіторської заборгованості;

продаж частини майна боржника;

зобов'язання інвестора про погашення боргу (частини боргу) боржника, зокрема шляхом переведення на нього боргу (частини боргу) та його відповідальність за невиконання взятих на себе зобов'язань;

виконання зобов'язань боржника власником майна боржника та його відповідальність за невиконання взятих на себе зобов'язань;

продаж майна боржника як цілісного майнового комплексу (для недержавних підприємств);

одержання кредиту для виплати вихідної допомоги працівникам боржника, які звільняються згідно з планом санації, який відшкодовується в першу чергу згідно зі статтею 31 цього Закону за рахунок реалізації майна боржника;

звільнення працівників боржника, які не можуть бути задіяні в процесі реалізації плану санації. Вихідна допомога у цьому разі виплачується за рахунок інвестора, а за його відсутності - за рахунок реалізації майна боржника або за рахунок кредиту, одержаного для цієї мети;

інші способи відновлення платоспроможності боржника.

3. Інвестор (інвестори) за умови виконання зобов'язань, передбачених планом санації, може набувати прав власності на майно боржника відповідно до законодавства та плану санації.

4. План санації розглядається комітетом кредиторів, який скликається керуючим санацією в чотирьохмісячний строк з дня винесення арбітражним судом ухвали про санацію, якщо інше не передбачено цим Законом. Керуючий санацією письмово повідомляє членів комітету кредиторів про дату і місце проведення засідання комітету і за два тижні до проведення комітету кредиторів надає можливість попередньо ознайомитися з планом санації.

План санації вважається схваленим, якщо на засіданні комітету кредиторів таке рішення було підтримано більш як половиною голосів кредиторів - членів комітету кредиторів.

5. Комітет кредиторів може прийняти одне з таких рішень:

схвалити план санації та подати його на затвердження арбітражного суду;

відхилити план санації і звернутися до арбітражного суду з клопотанням про визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури;

відхилити план санації, звернутися до арбітражного суду з клопотанням про звільнення керуючого санацією від виконання ним обов'язків та про призначення нового керуючого санацією. Зазначене рішення повинно містити дату скликання чергового засідання комітету кредиторів для розгляду нового плану санації, яке має відбутися не пізніше ніж у місячний строк з дня прийняття рішення про відхилення плану санації.

Схвалений комітетом кредиторів план санації та протокол засідання комітету кредиторів подаються керуючим санацією в арбітражний суд на затвердження не пізніше п'яти днів з дня проведення засідання комітету кредиторів. Протокол засідання комітету кредиторів може містити особливу думку кредиторів, які голосували проти порядку і строків погашення заборгованості, передбачених у плані санації.

Керуючий санацією зобов'язаний попередньо погоджувати план санації боржника з органом, уповноваженим управляти державним майном, стосовно підприємства-боржника, у майні якого частка державної власності перевищує п'ятдесят відсотків.

Арбітражний суд затверджує план санації боржника, про що виноситься ухвала, яка може бути перевірена в порядку нагляду.

6. Якщо протягом шести місяців з дня винесення ухвали про санацію в арбітражний суд не буде подано плану санації боржника, арбітражний суд має право прийняти рішення про визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури відповідно до цього Закону.

У разі схвалення комітетом кредиторів плану санації, який передбачає більший строк санації боржника, ніж початково встановлений, арбітражний суд продовжує строк санації, якщо є підстави вважати, що продовження строку санації і виконання плану санації приведе до відновлення платоспроможності боржника.

7. Керуючий санацією щоквартально звітує перед комітетом кредиторів.

8. У разі порушення сторонами умов угод, укладених згідно з планом санації, під час проведення процедури санації захист порушеного права, що виникло у зв'язку з проведенням процедури санації, здійснюється в процедурі провадження у справі про банкрутство.

Стаття 19. Продаж в процедурі санації майна боржника як цілісного майнового комплексу

1. З метою відновлення платоспроможності та задоволення вимог кредиторів боржника план санації може передбачати продаж майна боржника недержавної власності як цілісного майнового комплексу. Заходи до забезпечення вимог кредиторів стосовно майна боржника, яке підлягає продажу згідно з планом санації, скасовуються ухвалою арбітражного суду.

2. При продажу майна боржника недержавної власності як цілісного майнового комплексу в установленому порядку відчужуються всі види майна, призначеного для здійснення підприємницької діяльності боржника, у тому числі приміщення, споруди, обладнання, інвентар, сировина, продукція, права вимоги, права на знаки (позначення), що індивідуалізують боржника, його продукцію (роботи, послуги) (фірмове найменування, знаки для товарів і послуг), інші права, які належать боржнику, за винятком прав і обов'язків, які не можуть бути передані іншим особам.

3. При продажу майна боржника недержавної власності як цілісного майнового комплексу, що здійснюється відповідно до цієї статті, грошові зобов'язання та зобов'язання щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів) підприємства-боржника на дату прийняття арбітражним судом заяви про порушення справи про банкрутство не включаються до складу майнових активів підприємства-боржника.

4. При продажу майна боржника недержавної власності як цілісного майнового комплексу всі трудові договори (контракти), що укладені до дати продажу майна боржника як цілісного майнового комплексу, зберігають силу, при цьому права та обов'язки роботодавця переходять до покупця майна боржника.

5. Сума, одержана від продажу майна боржника недержавної власності як цілісного майнового комплексу, включається до складу майнових активів боржника.

6. Продаж майна боржника недержавної власності як цілісного майнового комплексу

проводиться на відкритих торгах, якщо інше не передбачено планом санації, в порядку, передбаченому законодавством, з урахуванням особливостей, встановлених цим Законом.

Керуючий санацією виступає організатором торгів або залучає для цих цілей спеціалізовану організацію. Спеціалізована організація не може бути заінтересованою особою стосовно кредитора чи боржника.

7. Керуючий санацією зобов'язаний опублікувати оголошення про продаж майна боржника недержавної власності як цілісного майнового комплексу на відкритих торгах у офіційних друкованих органах за тридцять днів до дати проведення торгів.

8. В оголошенні про продаж майна боржника недержавної власності як цілісного майнового комплексу повинні зазначатися:

відомості про цілісний майновий комплекс і порядок ознайомлення з ним, граничні строки подання заявок на участь у торгах, але не більше місяця з дня опублікування оголошення;

час, місце та форма проведення торгів;

порядок оформлення участі у торгах;

початкова ціна цілісного майнового комплексу, встановлена комітетом кредиторів;

розмір завдатку, строк і порядок внесення завдатку;

порядок оформлення результатів торгів.

9. У разі якщо протягом строку, зазначеного в оголошенні, надійшла заявка на участь у відкритих торгах з продажу цілісного майнового комплексу від одного заявника, торги не проводяться. За згодою комітету кредиторів цілісний майновий комплекс може бути продано такому заявнику без проведення повторних торгів.

10. Торги проводяться у формі аукціону, крім випадків, передбачених цим Законом.

Особа, яка перемогла на аукціоні, та керуючий санацією в день проведення аукціону підписують протокол, в якому вказуються умови придбання цілісного майнового комплексу, про що укладається договір купівлі-продажу.

У разі проведення торгів у формі конкурсу умови конкурсу погоджуються із комітетом кредиторів.

У разі проведення торгів у формі конкурсу на підставі протоколу, підписаного переможцем конкурсу та організатором торгів у день проведення конкурсу, не пізніше п'ятнадцяти днів з дати проведення конкурсу підписується договір купівлі-продажу цілісного майнового комплексу.

11. Сума завдатку, сплачена особою, яка виграла торги, у разі її відмови від підписання протоколу чи договору купівлі-продажу майна боржника як цілісного майнового комплексу, включається до складу майна боржника за вирахуванням витрат організатора торгів на його проведення.

Якщо боржник за рахунок суми, вирученої від продажу майна як цілісного майнового комплексу, задовольняє вимоги кредиторів у повному обсязі, провадження у справі про

банкрутство боржника підлягає припиненню арбітражним судом за заявою керуючого санацією.

12. Якщо суми, вирученої від продажу майна боржника як цілісного майнового комплексу, недостатньо для задоволення вимог кредиторів у повному обсязі, керуючий санацією пропонує кредиторам укласти мирову угоду.

У разі якщо мирова угода не укладена, арбітражний суд визнає боржника банкрутом та відкриває ліквідаційну процедуру.

До затвердження арбітражним судом мирової угоди або визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури керуючий санацією не має права здійснювати розрахунки з кредиторами.

Стаття 20. Продаж в процедурі санації частини майна боржника

1. З метою відновлення платоспроможності боржника та задоволення вимог кредиторів план санації може передбачати продаж частини майна боржника на відкритих торгах. Керуючий санацією після проведення інвентаризації та оцінки майна боржника має право почати продаж частини майна боржника на відкритих торгах. Заходи до забезпечення вимог кредиторів стосовно частини майна боржника, яка підлягає продажу згідно з планом санації, скасовуються ухвалою арбітражного суду.

2. Майно боржника, щодо обігу якого встановлено обмеження, продається на закритих торгах. У закритих торгах беруть участь особи, які відповідно до законодавства можуть мати зазначене майно у власності чи на підставі іншого речового права.

Продаж частини майна боржника - державного підприємства в процедурі санації проводиться відповідно до законодавчих актів з питань приватизації з урахуванням особливостей, передбачених цим Законом.

3. Початкова ціна майна боржника, що виставляється на торги, визначається керуючим санацією відповідно до цього Закону та інших нормативно-правових актів.

4. Переможець торгів зобов'язаний заплатити продажну ціну майна боржника в строк, передбачений протоколом або договором купівлі-продажу, але не пізніше місяця після дня проведення торгів.

5. Майно боржника, не продане на перших торгах, виставляється на повторні торги, якщо інше не передбачено планом санації. Майно, не продане на повторних торгах, може бути реалізовано керуючим санацією за згодою комітету кредиторів на підставі договору купівлі-продажу, укладеного без проведення торгів.

Стаття 21. Звіт керуючого санацією

1. За п'ятнадцять днів до закінчення санації, а також за наявності підстав для дострокового припинення санації керуючий санацією зобов'язаний надати зборам кредиторів письмовий звіт і повідомити їх про час і місце проведення зборів.

2. Звіт керуючого санацією має містити:

баланс боржника на останню звітну дату;

рахунок прибутків і збитків боржника;

відомості про наявність у боржника грошових коштів, які можуть бути спрямовані на задоволення вимог кредиторів боржника;

відомості про дебіторську заборгованість боржника на дату подання звіту та про нереалізовані права вимоги боржника;

інші відомості про можливості погашення кредиторської заборгованості, що залишилися.

3. До звіту керуючого санацією додається реєстр вимог кредиторів.

Одночасно із звітом керуючий санацією вносить на збори кредиторів одну із пропозицій:

про прийняття рішення про дострокове припинення процедури санації у зв'язку з відновленням платоспроможності боржника;

про укладення мирової угоди;

про звернення до арбітражного суду з клопотанням про продовження процедури санації;

про звернення до арбітражного суду з клопотанням про визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури.

4. Звіт керуючого санацією розглядається зборами кредиторів, які скликаються не пізніше десяти днів після закінчення процедури санації чи появи підстав для її припинення.

5. За результатами розгляду звіту керуючого санацією збори кредиторів приймають одне з таких рішень:

про виконання плану санації, закінчення процедури санації та відновлення платоспроможності боржника;

про звернення до арбітражного суду з клопотанням про дострокове припинення процедури санації у зв'язку з відновленням платоспроможності боржника та переходом до розрахунків з кредиторами;

про звернення до арбітражного суду з клопотанням про продовження встановленого строку процедури санації;

про звернення до арбітражного суду з клопотанням про визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури;

про укладення мирової угоди.

6. Якщо зборами кредиторів не прийнято жодне з цих рішень або таке рішення не подано в арбітражний суд протягом п'ятнадцяти днів з дня закінчення санації чи виникнення підстав для її дострокового припинення, арбітражний суд розглядає питання про визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури в порядку, передбаченому цим Законом.

7. Звіт керуючого санацією, розглянутий зборами кредиторів, і протокол зборів кредиторів направляються в арбітражний суд не пізніше п'яти днів після дати проведення зборів кредиторів.

До звіту керуючого санацією додаються реєстр вимог кредиторів і, за наявності, скарги кредиторів, які голосували проти прийнятого зборами кредиторів рішення або не брали участі в голосуванні.

8. Звіт керуючого санацією та скарги кредиторів розглядаються на засіданні арбітражного суду. Про час і місце розгляду повідомляються керуючий санацією та кредитори, які подали скарги.

9. Якщо збори кредиторів прийняли рішення про виконання плану санації і закінчення санації або про звернення до арбітражного суду з клопотанням про припинення санації у зв'язку з відновленням платоспроможності боржника та переходом до розрахунків з кредиторами, звіт керуючого санацією підлягає затвердженню арбітражним судом, крім випадків, передбачених цим Законом.

У разі встановлення арбітражним судом обґрунтованості скарг кредиторів або відсутності ознак відновлення платоспроможності боржника арбітражний суд відмовляє в затвердженні звіту керуючого санацією.

10. Про затвердження звіту керуючого санацією або про відмову в затвердженні зазначеного звіту, чи про продовження санації, або про затвердження мирової угоди виноситься ухвала, яка може бути перевірена у порядку нагляду.

11. За наявності клопотання зборів кредиторів про визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури, а також у разі відмови арбітражного суду в затвердженні звіту керуючого санацією чи неподання такого звіту в установлений строк, арбітражний суд може визнати боржника банкрутом і відкрити ліквідаційну процедуру.

12. Затвердження арбітражним судом звіту керуючого санацією є підставою для винесення арбітражним судом ухвали про припинення провадження у справі про банкрутство.

13. За наявності клопотання комітету кредиторів арбітражний суд може винести ухвалу про встановлення кінцевого строку розрахунків з кредиторами, який не повинен перевищувати шести місяців з дня прийняття зазначеної ухвали. У такому випадку провадження у справі про банкрутство припиняється після закінчення розрахунків з кредиторами.

14. Розрахунки з кредиторами проводяться боржником відповідно до реєстру вимог кредиторів починаючи з дня затвердження звіту керуючого санацією арбітражним судом, у порядку черговості, передбаченому статтею 31 цього Закону.

15. Якщо в установлені арбітражним судом строки не проведені розрахунки з кредиторами, арбітражний суд визнає боржника банкрутом і відкриває ліквідаційну процедуру.

16. Копія ухвали арбітражного суду та звіту керуючого санацією направляється державному органу з питань банкрутства.

РОЗДІЛ III

ЛІКВІДАЦІЙНА ПРОЦЕДУРА

Стаття 22. Постанова про визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури

1. У випадках, передбачених цим Законом, арбітражний суд приймає постанову про визнання боржника банкрутом і відкриває ліквідаційну процедуру.
2. Строк ліквідаційної процедури не може перевищувати дванадцяти місяців. Арбітражний суд може продовжити цей строк на шість місяців, якщо інше не передбачено цим Законом.

Стаття 23. Наслідки визнання боржника банкрутом

1. З дня прийняття арбітражним судом постанови про визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури:

підприємницька діяльність банкрута завершується закінченням технологічного циклу з виготовлення продукції у разі можливості її продажу;

строк виконання всіх грошових зобов'язань банкрута та зобов'язання щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів) вважається таким, що настав;

припиняється нарахування неустойки (штрафу, пені), процентів та інших економічних санкцій по всіх видах заборгованості банкрута;

відомості про фінансове становище банкрута перестають бути конфіденційними чи становити комерційну таємницю;

укладення угод, пов'язаних з відчуженням майна банкрута чи передачею його майна третім особам, допускається в порядку, передбаченому цим розділом;

скасовується арешт, накладений на майно боржника, визнаного банкрутом, чи інші обмеження щодо розпорядження майном такого боржника. Накладення нових арештів або інших обмежень щодо розпорядження майном банкрута не допускається;

вимоги за зобов'язаннями боржника, визнаного банкрутом, що виникли під час проведення процедур банкрутства, можуть пред'являтися тільки в межах ліквідаційної процедури;

виконання зобов'язань боржника, визнаного банкрутом, здійснюється у випадках і порядку, передбаченому цим розділом.

2. З дня прийняття арбітражним судом постанови про визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури припиняються повноваження органів управління банкрута щодо управління банкрутом та розпорядження його майном, якщо цього не було зроблено раніше, керівник банкрута звільняється з роботи у зв'язку з банкрутством підприємства, про що робиться запис у його трудовій книжці, а також припиняються повноваження власника (власників) майна банкрута, якщо цього не було зроблено раніше.

3. Опублікування відомостей про визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури здійснюється ліквідатором у офіційних друкованих органах за рахунок банкрута у

п'ятиденний строк з дня прийняття постанови про визнання боржника банкрутом.

4. Не дозволяється опублікування або розголошення іншим чином відомостей про визнання боржника банкрутом до дня прийняття арбітражним судом постанови про визнання боржника банкрутом.

5. Відомості про визнання боржника банкрутом і про відкриття ліквідаційної процедури повинні містити:

найменування та інші реквізити боржника, визнаного банкрутом;

найменування арбітражного суду, в провадженні якого знаходиться справа про банкрутство;

дату прийняття арбітражним судом постанови про визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури;

відомості про ліквідатора (ліквідаційну комісію).

Стаття 24. Функції арбітражного суду у ліквідаційній процедурі

1. У постанові про визнання боржника банкрутом арбітражний суд відкриває ліквідаційну процедуру, призначає ліквідатора в порядку, передбаченому для призначення керуючого санацією.

Арбітражний суд має право призначити ліквідатором особу, яка виконувала повноваження розпорядника майна або (та) керуючого санацією боржника.

2. За клопотанням ліквідатора, погодженим з комітетом кредиторів, арбітражний суд призначає членів ліквідаційної комісії. У разі ліквідації державного підприємства або підприємства, у статутному фонді якого державна частка складає більш ніж двадцять п'ять відсотків, арбітражний суд призначає членами ліквідаційної комісії представника державного органу з питань банкрутства та при необхідності - органу місцевого самоврядування.

3. Ліквідатор (ліквідаційна комісія) виконують свої повноваження до завершення ліквідаційної процедури в порядку, встановленому цим Законом та іншими нормативно-правовими актами.

4. У ліквідаційній процедурі арбітражний суд:

розглядає скарги на дії учасників ліквідаційної процедури;

здійснює інші повноваження, передбачені цим Законом.

Стаття 25. Повноваження ліквідатора та членів ліквідаційної комісії

1. Ліквідатор з дня свого призначення здійснює такі повноваження:

приймає до свого відання майно боржника, вживає заходів по забезпеченню його збереження;

виконує функції з управління та розпорядження майном банкрута;

здійснює інвентаризацію та оцінку майна банкрута згідно з законодавством;

аналізує фінансове становище банкрута;

виконує повноваження керівника (органів управління) банкрута;

очолює ліквідаційну комісію та формує ліквідаційну масу;

пред'являє до третіх осіб вимоги щодо повернення дебіторської заборгованості банкруту;

має право отримувати кредит для виплати вихідної допомоги працівникам, що звільняються внаслідок ліквідації банкрута, який відшкодовується в першу чергу згідно зі статтею 31 цього Закону за рахунок коштів, одержаних від продажу майна банкрута;

з дня визнання боржника банкрутом та відкриття ліквідаційної процедури повідомляє працівників банкрута про звільнення та здійснює його відповідно до законодавства України про працю. Виплата вихідної допомоги звільненим працівникам банкрута провадиться ліквідатором у першу чергу за рахунок коштів, одержаних від продажу майна банкрута або отриманого для цієї мети кредиту;

заявляє в установленому порядку заперечення по заявлених до боржника вимогах кредиторів;

заявляє про відмову від виконання договорів банкрута в порядку, встановленому цим Законом;

вживає заходів, спрямованих на пошук, виявлення та повернення майна банкрута, що знаходиться у третіх осіб;

передає у встановленому порядку на зберігання документи банкрута, які відповідно до нормативно-правових документів підлягають обов'язковому зберіганню;

реалізує майно банкрута для задоволення вимог, включених до реєстру вимог кредиторів, у порядку, передбаченому цим Законом;

повідомляє про своє призначення державний орган з питань банкрутства в десятиденний строк з дня прийняття рішення арбітражним судом та надає державному органу з питань банкрутства інформацію для ведення єдиної бази даних щодо підприємств-банкрутів;

здійснює інші повноваження, передбачені цим Законом.

2. Протягом трьох днів з дня призначення ліквідатора органи управління банкрута забезпечують передачу бухгалтерської та іншої документації банкрута, печаток і штампів, матеріальних та інших цінностей банкрута ліквідатору. У разі ухилення від виконання зазначених обов'язків органи управління банкрута, у тому числі керівник банкрута, несуть відповідальність відповідно до законодавства.

З дня призначення ліквідатора до нього переходять права керівника (органів управління) юридичної особи - банкрута.

Ліквідатор (арбітражний керуючий) має право замовити виготовлення дубліката печатки та штампів у разі їх втрати.

3. До складу ліквідаційної комісії включаються представники кредиторів, фінансових органів, а в разі необхідності - також представники державного органу у справах нагляду за страховою діяльністю, Антимонопольного комітету України, державного органу з питань банкрутства, якщо банкрутом визнано державне підприємство, та представник органів місцевого самоврядування.

4. Дії ліквідатора (ліквідаційної комісії) можуть бути оскаржені до арбітражного суду власником майна (органом, уповноваженим управляти майном) банкрута; особою, яка відповідає за зобов'язаннями банкрута; кожним кредитором окремо або комітетом кредиторів; особою, яка, посилаючись на свої права власника або іншу підставу, передбачену законом чи договором, оспорує правомірність віднесення майнових активів або коштів до ліквідаційної маси.

5. При здійсненні своїх повноважень ліквідатор має право заявити вимоги до третіх осіб, які відповідно до законодавства несуть субсидіарну відповідальність за зобов'язаннями боржника у зв'язку з доведенням його до банкрутства. Розмір зазначених вимог визначається виходячи з різниці між сумою вимог кредиторів і ліквідаційною масою.

Стягнені суми включаються в ліквідаційну масу і можуть бути використані тільки для задоволення вимог кредиторів у порядку черговості, встановленої статтею 31 цього Закону.

Стаття 26. Ліквідаційна маса

1. Усі види майнових активів (майно та майнові права) банкрута, які належать йому на праві власності або повного господарського відання на дату відкриття ліквідаційної процедури та виявлені в ході ліквідаційної процедури, включаються до складу ліквідаційної маси, за винятком об'єктів державного житлового фонду, в тому числі гуртожитків, дитячих дошкільних закладів та об'єктів комунальної інфраструктури, які в разі банкрутства підприємства передаються в порядку, встановленому законодавством, до комунальної власності відповідних територіальних громад без додаткових умов і фінансуються в установленому порядку.

2. Речі, визначені родовими ознаками, що належать банкруту на праві володіння або користування, включаються до складу ліквідаційної маси.

Майно банкрута, що є предметом застави, включається до складу ліквідаційної маси, але використовується виключно для першочергового задоволення вимог заставодержателя.

3. Індивідуально визначені речі, що належать банкруту на підставі речових прав, крім права власності і повного господарського відання, не можуть бути включені до складу ліквідаційної маси.

4. За наявності у складі майна банкрута майна, виключеного з обороту, ліквідатор зобов'язаний передати його іншим особам в установленому порядку.

5. Ліквідатор, виявивши частку, яка належить банкруту в спільному майні, з метою задоволення вимог кредиторів в установленому порядку порушує питання про виділення цієї частки.

Стаття 27. Оплата праці, винагорода, відшкодування витрат арбітражному керуючому та іншим особам, залученим до процедур банкрутства, та матеріальна відповідальність арбітражних керуючих

1. Оплата праці, відшкодування витрат арбітражних керуючих (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора), спеціалістів, залучених арбітражним керуючим для забезпечення виконання своїх повноважень, здійснюються за рахунок коштів інвесторів або коштів, одержаних від продажу майна боржника, в порядку, встановленому цим Законом, або за рахунок коштів кредиторів чи коштів, одержаних у результаті виробничої діяльності боржника.

2. Кредитори та інвестори можуть створювати фонд для оплати праці, відшкодування витрат та винагороди арбітражного керуючого (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора), а також спеціалістів, залучених арбітражним керуючим для забезпечення виконання своїх повноважень, в порядку, передбаченому цим Законом.

3. Оплата праці арбітражного керуючого (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора) за здійснення своїх повноважень встановлюється та виплачується за кожен місяць роботи в розмірі, встановленому комітетом кредиторів і затвердженому арбітражним судом, якщо інше не передбачено цим Законом, але не менше двох мінімальних заробітних плат та не більше середньомісячної заробітної плати керівника боржника за дванадцять місяців його роботи перед порушенням провадження у справі про банкрутство.

Оплата праці арбітражного керуючого (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора), а також спеціалістів, залучених арбітражним керуючим для забезпечення виконання своїх повноважень здійснюється за кожний місяць роботи згідно з укладеною угодою.

4. Додаткову винагороду арбітражному керуючому і спеціалістам встановлюють і сплачують кредитори та (або) інвестори.

5. Звіт про оплату праці, винагороду, відшкодування витрат арбітражного керуючого та спеціалістів, залучених ним для забезпечення виконання своїх повноважень, затверджується ухвалою арбітражного суду, яка може бути перевірена в порядку нагляду.

6. Невиконання або неналежне виконання арбітражним керуючим своїх повноважень відповідно до цього Закону, що завдало збитки боржнику чи кредиторам, може бути підставою для позбавлення його ліцензії.

Рішення про позбавлення арбітражного керуючого ліцензії може бути оскаржено у судовому порядку.

Невиконання або неналежне виконання арбітражним керуючим своїх повноважень без наслідків, передбачених абзацом першим цієї частини, може бути підставою для припинення повноважень арбітражного керуючого.

У разі завдання збитків у розмірах, що складають двадцять і більше відсотків суми заборгованості боржника на день подачі заяви про порушення справи про банкрутство, боржник та (або) кредитори мають право звернутися з позовом до суду про стягнення збитків, завданих умисними діями арбітражного керуючого у порядку, встановленому законом.

Стаття 28. Страхування життя та здоров'я арбітражного керуючого

Життя та здоров'я арбітражного керуючого можуть бути застраховані за рахунок коштів кредиторів згідно з законодавством.

Стаття 29. Оцінка майна банкрута

1. Майно, на яке звертається стягнення у ліквідаційній процедурі, оцінюється арбітражним керуючим у порядку, встановленому законодавством України. Для майна, яке продається на аукціоні, оціночна вартість є початковою.
2. Для здійснення оцінки майна арбітражний керуючий має право залучати на підставі договору спеціалістів з оплатою їх послуг за рахунок коштів, одержаних від виробничої діяльності боржника, визнаного банкрутом, або реалізації його майна, якщо інше не встановлено комітетом кредиторів.

Стаття 30. Продаж майна банкрута

1. Після проведення інвентаризації та оцінки майна банкрута ліквідатор розпочинає продаж майна банкрута на відкритих торгах, якщо комітетом кредиторів не встановлено інший порядок продажу майна банкрута.
2. Ліквідатор забезпечує через засоби масової інформації оповіщення про порядок продажу майна банкрута, склад, умови та строки придбання майна. Порядок продажу майна банкрута, склад, умови та строки придбання майна погоджуються з комітетом кредиторів. При цьому продаж майна підприємств-банкрутів, заснованих на державній власності, здійснюється з урахуванням вимог Закону України "Про приватизацію державного майна" (2163-12) та інших нормативно-правових актів з питань приватизації.
3. У разі надходження двох і більше пропозицій щодо придбання майна банкрута ліквідатор проводить конкурс (аукціон). Порядок проведення конкурсу (аукціону) визначається згідно із Законом України "Про приватизацію невеликих державних підприємств (малу приватизацію)" (2171-12).
4. Майно банкрута, щодо обігу якого встановлено обмеження, продається на закритих торгах. У закритих торгах беруть участь особи, які відповідно до законодавства можуть мати зазначене майно у власності чи на підставі іншого речового права.
5. Продаж цінних паперів, що належать банкруту на праві власності, здійснюється відповідно до законодавства.
6. Уступка вимог банкрута здійснюється в порядку, передбаченому цивільним законодавством України, за згодою комітету кредиторів.

Ліквідатор має право виставити на відкриті торги вимоги банкрута, якщо інший порядок продажу (уступки) вимог банкрута не встановлено комітетом кредиторів.

7. Ліквідатор зобов'язаний використовувати при проведенні ліквідаційної процедури тільки один рахунок боржника в банківській установі. Інші рахунки, виявлені при проведенні ліквідаційної процедури, підлягають закриттю ліквідатором. Залишки коштів на цих рахунках перераховуються на основний рахунок боржника.

8. Кошти, які надходять при проведенні ліквідаційної процедури, зараховуються на основний рахунок боржника. З основного рахунку здійснюються виплати кредиторам у порядку, передбаченому статтею 31 цього Закону.

9. З основного рахунку проводяться такі виплати:

поточні комунальні та експлуатаційні платежі;

інші витрати, пов'язані із здійсненням ліквідаційної процедури.

10. Продаж майна банкрута оформляється договорами купівлі-продажу, які укладаються між ліквідатором і покупцем відповідно до законів України.

11. Ліквідатор не рідше одного разу на місяць надає комітету кредиторів звіт про свою діяльність, інформацію про фінансове становище і майно боржника на день відкриття ліквідаційної процедури та при проведенні ліквідаційної процедури, використання коштів боржника, а також іншу інформацію на вимогу комітету кредиторів.

12. Ліквідатор зобов'язаний на вимогу арбітражного суду або державного органу з питань банкрутства надавати необхідні відомості щодо проведення ліквідаційної процедури.

13. У разі невиконання або неналежного виконання ліквідатором своїх обов'язків арбітражний суд за клопотанням комітету кредиторів може припинити повноваження ліквідатора і, за пропозицією комітету кредиторів, призначає нового ліквідатора.

Стаття 31. Черговість задоволення вимог кредиторів

1. Кошти, одержані від продажу майна банкрута, спрямовуються на задоволення вимог кредиторів, у порядку, встановленому цією статтею:

1) у першу чергу задовольняються:

а) вимоги, забезпечені заставою;

б) виплата вихідної допомоги звільненим працівникам банкрута, у тому числі відшкодування кредиту, отриманого на ці цілі;

в) витрати, пов'язані з провадженням у справі про банкрутство в арбітражному суді та роботою ліквідаційної комісії, у тому числі:

витрати на оплату державного мита;

витрати заявника на публікацію оголошення про порушення справи про банкрутство;

витрати на публікацію в офіційних друкованих органах інформації про порядок продажу майна банкрута;

витрати на публікацію в засобах масової інформації про поновлення провадження у справі про банкрутство у зв'язку з визнанням мирової угоди недійсною;

витрати арбітражного керуючого (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора), пов'язані з утриманням і збереженням майнових активів банкрута;

витрати кредиторів на проведення аудиту, якщо аудит проводився за рішенням арбітражного суду за рахунок їх коштів;

витрати на оплату праці арбітражних керуючих (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора) в порядку, передбаченому статтею 27 цього Закону.

Перелічені витрати відшкодовуються ліквідаційною комісією після реалізації нею частини ліквідаційної маси, якщо інше не передбачено цим Законом;

2) у другу чергу задовольняються вимоги, що виникли із зобов'язань банкрута перед працівниками підприємства-банкрута (за винятком повернення внесків членів трудового колективу до статутного фонду підприємства), зобов'язань, що виникли внаслідок заподіяння шкоди життю та здоров'ю громадян, шляхом капіталізації відповідних платежів у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України, а також вимоги громадян - довіритель (вкладників) довірчих товариств або інших суб'єктів підприємницької діяльності, які залучали майно (кошти) довіритель (вкладників);

3) у третю чергу задовольняються вимоги щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів);

4) у четверту чергу задовольняються вимоги кредиторів, не забезпечені заставою, у тому числі і вимоги кредиторів, що виникли із зобов'язань у процедурі розпорядження майном боржника чи в процедурі санації боржника;

5) у п'яту чергу задовольняються вимоги щодо повернення внесків членів трудового колективу до статутного фонду підприємства;

6) у шосту чергу задовольняються інші вимоги.

2. Вимоги кожної наступної черги задовольняються в міру надходження на рахунок коштів від продажу майна банкрута після повного задоволення вимог попередньої черги.

3. У разі недостатності коштів, одержаних від продажу майна банкрута, для повного задоволення всіх вимог однієї черги вимоги задовольняються пропорційно сумі вимог, що належить кожному кредиторів однієї черги.

4. У разі відмови кредитора від задоволення визнаної в установленому порядку вимоги ліквідаційна комісія не враховує суму грошових вимог цього кредитора.

5. Вимоги, заявлені після закінчення строку, встановленого для їх подання, не розглядаються і вважаються погашеними.

6. Вимоги, не задоволені за недостатністю майна, вважаються погашеними.

7. У разі якщо арбітражним судом винесено ухвалу про ліквідацію юридичної особи - банкрута, майно, що залишилося після задоволення вимог кредиторів, передається власникові або уповноваженому ним органу, а майно державних підприємств - відповідному органу приватизації для наступного продажу. Кошти, одержані від продажу цього майна, спрямовуються до Державного бюджету України.

Стаття 32. Звіт ліквідатора

1. Після завершення усіх розрахунків з кредиторами ліквідатор подає до арбітражного суду

звіт та ліквідаційний баланс, до якого додаються:

показники виявленої ліквідаційної маси (дані її інвентаризації);

відомості про реалізацію об'єктів ліквідаційної маси з посиланням на укладені договори купівлі-продажу;

копії договорів купівлі-продажу та акти приймання-передачі майна;

реєстр вимог кредиторів з даними про розміри погашених вимог кредиторів;

документи, які підтверджують погашення вимог кредиторів.

Арбітражний суд після заслуховування звіту ліквідатора та думки членів комітету кредиторів або окремих кредиторів виносить ухвалу про затвердження звіту ліквідатора та ліквідаційного балансу.

Ліквідатор повідомляє державний орган з питань банкрутства про завершення ліквідаційної процедури.

2. Якщо за результатами ліквідаційного балансу після задоволення вимог кредиторів не залишилося майна, арбітражний суд виносить ухвалу про ліквідацію юридичної особи - банкрута. Копія цієї ухвали направляється органу, який здійснив державну реєстрацію юридичної особи - банкрута, та органам державної статистики для виключення юридичної особи з Єдиного державного реєстру підприємств та організацій України, а також власнику (органу, уповноваженому управляти майном), органам державної податкової служби за місцезнаходженням банкрута.

3. Якщо майна банкрута вистачило, щоб задовольнити всі вимоги кредиторів, він вважається таким, що не має боргів, і може продовжувати свою підприємницьку діяльність. Арбітражний суд може винести ухвалу про ліквідацію юридичної особи, що звільнилася від боргів, лише у разі, якщо в неї залишилося майнових активів менше, ніж вимагається для її функціонування згідно із законодавством.

4. У разі якщо арбітражний суд дійшов висновку, що ліквідатор не виявив або не реалізував усі наявні майнові активи ліквідаційної маси, необхідні для повного задоволення кредиторів, він виносить ухвалу про призначення нового ліквідатора. Новий ліквідатор очолює ліквідаційну комісію і діє згідно з вимогами цього Закону.

5. Якщо ліквідатор не виявив майнових активів, що підлягають включенню до ліквідаційної маси, він зобов'язаний подати арбітражному суду ліквідаційний баланс, який засвідчує відсутність у банкрута майна.

Стаття 33. Звільнення працівників боржника. Пільги і компенсації звільненим працівникам

1. Звільнення працівників боржника може провадитися після порушення провадження у справі про банкрутство та призначення арбітражним судом розпорядника майна відповідно до вимог Кодексу законів про працю України (322-08) з урахуванням особливостей, передбачених цим Законом.

2. Вихідна допомога звільненим працівникам боржника виплачується арбітражним керуючим у встановленому порядку, з урахуванням особливостей, передбачених цим Законом.

3. Питання про працевлаштування звільнених працівників вирішується відповідно до Закону України "Про зайнятість населення" (83-12). На звільнених працівників боржника поширюються гарантії, встановлені статтею 26 зазначеного Закону.

Стаття 34. Зберігання фінансово-господарських документів

1. Ліквідатор забезпечує належне оформлення та зберігання всіх фінансово-господарських документів банкрута протягом ліквідаційної процедури.
2. Після затвердження звіту ліквідатора фінансово-господарські документи банкрута передаються до архівних організацій для подальшого зберігання згідно із законодавством.

РОЗДІЛ IV

МИРОВА УГОДА

Стаття 35. Мирова угода та строк її укладення

1. Під мировою угодою у справі про банкрутство розуміється домовленість між боржником і кредиторами стосовно відстрочки та (або) розстрочки, а також прощення (списання) кредиторами боргів боржника, яка оформляється угодою сторін.
2. Мирова угода може бути укладена на будь-якій стадії провадження у справі про банкрутство.
3. Рішення про укладення мирової угоди від імені кредиторів приймається комітетом кредиторів більшістю голосів кредиторів - членів комітету та вважається прийнятим за умови, що всі кредитори, вимоги яких забезпечені заставою майна боржника, висловили письмову згоду на укладення мирової угоди.
4. Рішення про укладення мирової угоди приймається від імені боржника керівником боржника чи арбітражним керуючим (керуючим санацією, ліквідатором), які виконують повноваження органів управління та керівника боржника і підписують її.
5. Від імені кредиторів мирову угоду підписує голова комітету кредиторів.

Стаття 36. Умови укладення мирової угоди

1. Мирова угода може бути укладена тільки щодо вимог, забезпечених заставою, вимог другої та наступних черг, визначених статтею 31 цього Закону.
2. У разі, коли умови мирової угоди, укладеної згідно з правилами статті 35 цього Закону, передбачають розстрочку чи відстрочку або прощення (списання) боргів чи їх частини, орган стягнення зобов'язаний погодитися на задоволення частини вимог з податків, зборів (обов'язкових платежів) на умовах такої мирової угоди з метою забезпечення відновлення платоспроможності підприємства. При цьому податковий борг, який виник у строк, що передував трьом повним календарним рокам до дня подання заяви про порушення справи про банкрутство до арбітражного суду, визнається безнадійним та списується, а податкові зобов'язання чи податковий борг, які виникли у строк протягом трьох останніх перед днем

подання заяви про порушення справи про банкрутство до арбітражного суду календарних років, розстрочується (відстрочується) або списується на умовах мирової угоди. Зазначену мирову угоду підписує керівник відповідного податкового органу за місцезнаходженням боржника. (Частина друга статті 36 в редакції Закону № 2181-III (2181-14) від 21.12.2000 - набирає чинності з 1 квітня 2001 року)

3. Для кредиторів, які не брали участі в голосуванні або проголосували проти укладення мирової угоди, не можуть бути встановлені умови гірші, ніж для кредиторів, які висловили згоду на укладення мирової угоди, вимоги яких віднесені до однієї черги.

Стаття 37. Укладення мирової угоди та набрання нею чинності

1. Мирова угода укладається у письмовій формі та підлягає затвердженню арбітражним судом, про що зазначається в ухвалі арбітражного суду про припинення провадження у справі про банкрутство.

2. Мирова угода набирає чинності з дня її затвердження арбітражним судом і є обов'язковою для боржника (банкрута), кредиторів, вимоги яких забезпечені заставою, кредиторів другої та наступних черг.

3. Одностороння відмова від мирової угоди не допускається.

4. Мирова угода має містити положення про:

розміри, порядок і строки виконання зобов'язань боржника;

відстрочку чи розстрочку або прощення (списання) боргів чи їх частини.

Крім цього, мирова угода може містити умови про:

виконання зобов'язань боржника третіми особами;

обмін вимог кредиторів на акції боржника;

задоволення вимог кредиторів іншими способами, що не суперечать закону.

Стаття 38. Розгляд мирової угоди в арбітражному суді

1. Арбітражний керуючий протягом п'яти днів з дня укладення мирової угоди повинен подати до арбітражного суду заяву про затвердження мирової угоди.

До заяви про затвердження мирової угоди додаються:

текст мирової угоди;

протокол засідання комітету кредиторів, на якому було прийнято рішення про укладення мирової угоди;

список кредиторів із зазначенням поштової адреси, номера (коду), що ідентифікує платника податків, та суми заборгованості;

зобов'язання боржника щодо відшкодування усіх витрат, відшкодування яких передбачено у

першу чергу згідно зі статтею 31 цього Закону, крім вимог кредиторів, забезпечених заставою;

письмові заперечення кредиторів, які не брали участі в голосуванні про укладення мирової угоди чи проголосували проти укладення мирової угоди, за їх наявності.

2. Про дату розгляду мирової угоди арбітражний суд повідомляє сторони мирової угоди.

Арбітражний суд зобов'язаний заслухати кожного присутнього на засіданні кредитора, у якого виникли заперечення щодо укладення мирової угоди, навіть якщо на засіданні комітету кредиторів він голосував за укладення мирової угоди.

3. Арбітражний суд має право відмовити в затвердженні мирової угоди у разі:

порушення порядку укладення мирової угоди, встановленого цим Законом;

якщо умови мирової угоди суперечать законодавству.

4. Про відмову у затвердженні мирової угоди арбітражний суд виносить ухвалу, яка може бути перевірена у порядку нагляду.

У разі винесення арбітражним судом ухвали про відмову в затвердженні мирової угоди мирова угода вважається неукладеною.

5. З дня затвердження мирової угоди боржник приступає до погашення вимог кредиторів згідно з умовами мирової угоди.

6. Затвердження арбітражним судом мирової угоди є підставою для припинення провадження у справі про банкрутство.

7. З дня затвердження арбітражним судом мирової угоди припиняються повноваження арбітражного керуючого (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора).

Керуючий санацією або ліквідатор виконують обов'язки керівника (органів управління) боржника до призначення, в установленому порядку, керівника боржника (органів управління).

8. Винесення арбітражним судом ухвали про відмову у затвердженні мирової угоди не перешкоджає укладенню нової мирової угоди з іншими умовами.

Стаття 39. Недійсність мирової угоди або її розірвання та наслідки невиконання мирової угоди

1. За заявою будь-кого із кредиторів мирова угода може бути визнана арбітражним судом недійсною, якщо:

боржником подані недостовірні відомості про своє майно в бухгалтерському балансі або в інших документах, що свідчать про фінансове та майнове становище боржника (банкрута);

виконання мирової угоди призведе боржника до банкрутства;

існують інші підстави для визнання угоди недійсною, передбачені цивільним законодавством України.

2. Визнання мирової угоди недійсною є підставою для поновлення провадження у справі про банкрутство, про що арбітражним судом виноситься ухвала, яка може бути перевірена в порядку нагляду.
3. Вимоги кредиторів, по яких зроблені розрахунки згідно з умовами мирової угоди, вважаються погашеними. Кредитори, чиї вимоги при їх задоволенні обмежували права та законні інтереси інших осіб, чубов'язані повернути все отримане в порядку виконання мирової угоди.
4. Повідомлення про поновлення провадження у справі про банкрутство боржника публікується в офіційних друкованих органах.
5. Мирова угода може бути розірвана за рішенням арбітражного суду у разі:

невиконання боржником умов мирової угоди щодо не менш як третини вимог кредиторів;

провадження боржником дій, які завдають збитків правам та законним інтересам кредиторів.
6. Розірвання мирової угоди арбітражним судом щодо окремого кредитора не тягне її розірвання щодо інших кредиторів.
7. У разі визнання мирової угоди недійсною або її розірвання вимоги кредиторів, щодо яких були надані відстрочка та (або) розстрочка платежів або прощення (списання) боргів, відновлюються в повному розмірі у незадоволеній частині.
8. У разі невиконання мирової угоди кредитори можуть пред'явити свої вимоги до боржника в обсязі, передбаченому цією мировою угодою. У разі порушення провадження у справі про банкрутство цього ж боржника обсяг вимог кредиторів, щодо яких було укладено мирову угоду, визначається в межах, передбачених зазначеною мировою угодою.

РОЗДІЛ V

ПРИПИНЕННЯ ПРОВАДЖЕННЯ У СПРАВІ ПРО БАНКРУТСТВО

Стаття 40. Припинення провадження у справі про банкрутство

1. Арбітражний суд припиняє провадження у справі про банкрутство, якщо:
 - 1) боржник не включений до Єдиного державного реєстру підприємств та організацій України або до Реєстру суб'єктів підприємницької діяльності;
 - 2) подано заяву про визнання банкрутом ліквідованої або реорганізованої (крім реорганізації у формі перетворення) юридичної особи;
 - 3) у провадженні арбітражного суду є справа про банкрутство того ж боржника;
 - 4) затверджено звіт керуючого санацією боржника в порядку, передбаченому цим Законом;
 - 5) затверджено мирову угоду;

- 6) затверджено звіт ліквідатора в порядку, передбаченому статтею 32 цього Закону;
- 7) боржник виконав усі зобов'язання перед кредиторами;
- 8) кредитори не висунули вимог до боржника після порушення провадження у справі про банкрутство за заявою боржника.

2. Про припинення провадження у справі про банкрутство виноситься ухвала, яка може бути перевірена в порядку нагляду.

Провадження у справах про банкрутство може бути припинено у випадках, передбачених пунктами 1, 2 та 5 частини першої цієї статті, на всіх стадіях провадження у справі про банкрутство, тобто як до, так і після визнання боржника банкрутом; у випадках, передбачених пунктами 3, 4, 7 і 8, - лише до визнання боржника банкрутом, а у випадку, передбаченому пунктом 6, - лише після визнання боржника банкрутом.

РОЗДІЛ VI

ОСОБЛИВОСТІ БАНКРУТСТВА ОКРЕМИХ КАТЕГОРІЙ СУБ'ЄКТІВ ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Стаття 41. Загальні положення

Відносини, пов'язані з банкрутством містоутворюючих, особливо небезпечних, сільськогосподарських підприємств, страховиків, інших категорій суб'єктів підприємницької діяльності, регулюються цим Законом з урахуванням особливостей, передбачених цим розділом.

Стаття 42. Особливості банкрутства містоутворюючих підприємств

1. Для цілей цього Закону містоутворюючими підприємствами визнаються юридичні особи, кількість працівників яких з урахуванням членів їх сімей складає не менше половини чисельності населення адміністративно-територіальної одиниці, у якій розташована така юридична особа.

Положення цієї статті застосовуються також до підприємств, кількість працівників яких перевищує п'ять тисяч осіб.

2. При розгляді справи про банкрутство містоутворюючого підприємства учасником провадження у справі про банкрутство визнається орган місцевого самоврядування відповідної територіальної громади адміністративно-територіальної одиниці.

Учасниками провадження у справі про банкрутство містоутворюючого підприємства арбітражним судом можуть бути визнані також центральні органи виконавчої влади.

Докази, що підтверджують належність боржника до містоутворюючих підприємств, арбітражному суду надає боржник.

3. Якщо комітетом кредиторів не прийнято рішення про санацію боржника, арбітражний суд може винести ухвалу про санацію боржника за клопотанням органу місцевого

самоврядування або відповідного центрального органу виконавчої влади, які є учасниками провадження у справі про банкрутство, за умови укладення ними з кредиторами договору поруки за зобов'язаннями боржника.

Договір поруки за зобов'язаннями боржника укладається та підписується уповноваженими особами органів місцевого самоврядування або центральних органів виконавчої влади.

4. Орган місцевого самоврядування або центральний орган виконавчої влади, які поручилися за зобов'язаннями боржника, мають право запропонувати арбітражному суду кандидатуру керуючого санацією, інвестора.

У разі невиконання зобов'язання боржником поручителі несуть солідарну відповідальність за зобов'язаннями боржника перед його кредиторами.

5. Процедура санації містоутворюючого підприємства за клопотанням органу місцевого самоврядування може бути продовжена арбітражним судом на один рік.

Підставою для продовження процедури санації містоутворюючого підприємства на строк, передбачений абзацом першим цієї частини, є план фінансового оздоровлення містоутворюючого підприємства. План фінансового оздоровлення містоутворюючого підприємства може передбачати внесення інвестицій, працевлаштування його працівників, створення нових робочих місць та інші способи відновлення платоспроможності боржника містоутворюючого підприємства.

6. За клопотанням органу місцевого самоврядування або центрального органу виконавчої влади, які є учасниками провадження у справі про банкрутство, за умови укладення ними договору поруки за зобов'язаннями боржника, строк процедури санації містоутворюючого підприємства може бути продовжений арбітражним судом до десяти років. Боржник і його поручитель у цьому разі зобов'язані розрахуватися з кредиторами протягом трьох років, якщо інше не передбачено цим Законом.

Невиконання вимог цієї частини є підставою для визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури.

7. Кабінет Міністрів України або органи місцевого самоврядування в особі їх уповноважених органів мають право в будь-який час до закінчення процедури санації містоутворюючого підприємства розрахуватися з усіма кредиторами в порядку, передбаченому цим Законом.

Задоволення вимог кредиторів здійснюється в порядку черговості згідно зі статтею 31 цього Закону.

У разі задоволення вимог кредиторів за грошовими зобов'язаннями та зобов'язаннями щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів) в порядку, передбаченому цим Законом, провадження у справі про банкрутство припиняється.

8. З метою задоволення вимог кредиторів у процедурі санації може бути здійснено продаж майна боржника як цілісного майнового комплексу або частини його майна згідно із законодавством.

За наявності клопотання органу місцевого самоврядування або центрального органу виконавчої влади, які є учасниками провадження у справі про банкрутство, продаж майна боржника як цілісного майнового комплексу провадиться шляхом проведення конкурсу.

9. Обов'язковими умовами конкурсу є:

збереження робочих місць для не менш як 70 відсотків працівників, зайнятих на підприємстві на момент його продажу;

зобов'язання покупця щодо забезпечення перепідготовки чи працевлаштування працівників підприємства відповідно до законодавства в разі зміни профілю діяльності підприємства.

Інші умови конкурсу можуть установлюватися виключно за згодою комітету кредиторів у порядку, передбаченому статтею 19 цього Закону.

10. Якщо зазначене в абзаці другому частини восьмої цієї статті клопотання не було подано або майно боржника як цілісний майновий комплекс не було продано на конкурсі, майно боржника підлягає продажу на аукціоні.

11. При продажу майна боржника, визнаного банкрутом, ліквідатор повинен виставити на продаж на перших торгах майно як цілісний майновий комплекс. Якщо майно боржника, визнаного банкрутом, не було продано як цілісний майновий комплекс, продаж майна здійснюється в порядку, передбаченому статтею 20 цього Закону.

Стаття 43. Особливості банкрутства особливо небезпечних підприємств

1. Для цілей цього Закону особливо небезпечними підприємствами визнаються підприємства вугільної, гірничодобувної, атомної, хімічної, хіміко-металургійної, нафтопереробної, інших галузей, визначених відповідними рішеннями Кабінету Міністрів України, припинення діяльності яких потребує проведення спеціальних заходів щодо запобігання заподіяння шкоди життю та здоров'ю громадян, майну, спорудам, навколишньому природному середовищу.

2. При розгляді справи про банкрутство особливо небезпечного підприємства учасниками провадження у справі про банкрутство визнаються відповідний орган місцевого самоврядування, а також центральний орган виконавчої влади, до компетенції якого відноситься сфера діяльності боржника, а також, при необхідності, державний орган з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи, з питань охорони навколишнього природного середовища та ядерної безпеки, з питань геології та використання надр.

Учасниками провадження у справі про банкрутство особливо небезпечного підприємства арбітражним судом можуть бути визнані також інші центральні органи виконавчої влади.

Докази, що підтверджують належність боржника до особливо небезпечних підприємств, арбітражному суду надає боржник.

3. Якщо комітетом кредиторів не прийнято рішення про санацію боржника, арбітражний суд може винести ухвалу про санацію боржника за клопотанням органу місцевого самоврядування або відповідного центрального органу виконавчої влади, які є учасниками провадження у справі про банкрутство, за умови укладення ними з кредиторами договору поруки за зобов'язаннями боржника.

Договір поруки за зобов'язаннями боржника укладається та підписується уповноваженими особами органів місцевого самоврядування або центральних органів виконавчої влади.

4. Орган місцевого самоврядування або центральний орган виконавчої влади, які поручилися

за зобов'язаннями боржника, мають право запропонувати арбітражному суду кандидатуру керуючого санацією, інвестора.

У разі невиконання зобов'язання боржником поручителі несуть солідарну відповідальність за зобов'язаннями боржника перед його кредиторами.

5. Процедура санації особливо небезпечного підприємства за клопотанням органу місцевого самоврядування може бути продовжена арбітражним судом на один рік.

Підставою для продовження процедури санації особливо небезпечного підприємства на строк, передбачений абзацом першим цієї частини, є план фінансового оздоровлення особливо небезпечного підприємства. План фінансового оздоровлення особливо небезпечного підприємства може передбачати внесення інвестицій, працевлаштування його працівників, створення нових робочих місць та інші способи відновлення платоспроможності боржника - особливо небезпечного підприємства. План фінансового оздоровлення особливо небезпечного підприємства також має містити заходи щодо підтримання безпеки виробничої діяльності, охорони праці та запобігання заподіяння можливої шкоди життю та здоров'ю людей, майну, спорудам, навколишньому природному середовищу.

6. За клопотанням органу місцевого самоврядування або центрального органу виконавчої влади, які є учасниками провадження у справі про банкрутство, за умови укладення ними договору поруки за зобов'язаннями боржника, строк процедури санації особливо небезпечного підприємства може бути продовжено арбітражним судом до десяти років. Боржник і його поручитель у цьому разі зобов'язані розрахуватися з кредиторами протягом трьох років, якщо інше не передбачено цим Законом.

Невиконання вимог цієї частини є підставою для визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури.

7. Кабінет Міністрів України або органи місцевого самоврядування в особі їх уповноважених органів мають право в будь-який час до закінчення процедури санації особливо небезпечного підприємства розрахуватися з усіма кредиторами в порядку, передбаченому цим Законом.

Задоволення вимог кредиторів здійснюється в порядку черговості згідно зі статтею 31 цього Закону.

У разі задоволення вимог кредиторів за грошовими зобов'язаннями та зобов'язаннями щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів) у порядку, передбаченому цим Законом, провадження у справі про банкрутство припиняється.

8. З метою задоволення вимог кредиторів у процедурі санації може бути здійснено продаж майна боржника лише як цілісного майнового комплексу шляхом проведення конкурсу в порядку, встановленому статтею 19 цього Закону та законодавством з питань приватизації.

9. Обов'язковими умовами конкурсу є:

збереження умов щодо підтримання безпеки виробничої діяльності, охорони праці та запобігання заподіяння можливої шкоди життю та здоров'ю громадян, майну, спорудам, навколишньому природному середовищу;

збереження робочих місць не менш як для сімдесяти відсотків працівників, зайнятих на підприємстві на момент його продажу;

зобов'язання покупця щодо забезпечення перепідготовки чи працевлаштування зазначених працівників та запобігання заподіяння можливої шкоди життю та здоров'ю громадян, майну, спорудам, навколишньому природному середовищу у разі зміни профілю діяльності підприємства.

Інші умови конкурсу можуть встановлюватися виключно за згодою комітету кредиторів у порядку, передбаченому статтею 19 цього Закону.

У разі невиконання зазначених вимог конкурсу, які включаються до умов договору купівлі-продажу майна боржника як цілісного майнового комплексу, договір розривається в установленому порядку.

10. Особливо небезпечні підприємства не підлягають продажу на аукціоні.

11. Вимоги кредиторів задовольняються у порядку черговості, визначеному статтею 31 цього Закону, з урахуванням особливостей, встановлених цією частиною, а саме: в третю чергу також задовольняються вимоги щодо відшкодування витрат на заходи по запобіганню заподіяння можливої шкоди життю та здоров'ю громадян, майну, спорудам, навколишньому природному середовищу в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

Стаття 44. Особливості банкрутства сільськогосподарських підприємств

1. Для цілей цього Закону під сільськогосподарськими підприємствами розуміються юридичні особи, основним видом діяльності яких є вирощування (виробництво, виробництво та переробка) сільськогосподарської продукції, виручка яких від реалізації вирощеної (виробленої, виробленої та переробленої) ними сільськогосподарської продукції складає не менше п'ятдесяти відсотків загальної суми виручки.

2. Особливості банкрутства сільськогосподарських підприємств, передбачені цим Законом, застосовуються також до рибних господарств, риболовецьких колгоспів, виручка яких від реалізації вирощеної (виробленої, виробленої та переробленої) сільськогосподарської продукції та виловлених водних біологічних ресурсів складає не менше п'ятдесяти відсотків загальної суми виручки.

3. У разі продажу об'єктів нерухомості, які використовуються для цілей сільськогосподарського виробництва та є у власності сільськогосподарського підприємства, що визнано банкрутом, за інших рівних умов переважне право на придбання зазначених об'єктів належить сільськогосподарським підприємствам і селянським (фермерським) господарствам, розташованим у даній місцевості.

4. У разі ліквідації сільськогосподарського підприємства у зв'язку з визнанням його банкрутом рішення щодо земельних ділянок, які є у власності такого підприємства, надані йому у постійне чи тимчасове користування, у тому числі на умовах оренди, приймається відповідно до Земельного кодексу України (561-12).

5. При введенні процедури розпорядження майном боржника аналіз фінансового становища сільськогосподарського підприємства повинен здійснюватися з урахуванням сезонності сільськогосподарського виробництва та його залежності від природно-кліматичних умов, а також можливості задоволення вимог кредиторів за рахунок доходів, які можуть бути одержані сільськогосподарським підприємством після закінчення відповідного періоду сільськогосподарських робіт.

6. Рішення про звернення з клопотанням до арбітражного суду про санацію

сільськогосподарських підприємств приймається комітетом кредиторів за участю представника органу місцевого самоврядування відповідної територіальної громади.

Санація сільськогосподарського підприємства вводиться на строк до закінчення відповідного періоду сільськогосподарських робіт з урахуванням часу, необхідного для реалізації вирощеної (виробленої, виробленої та переробленої) сільськогосподарської продукції. Зазначений строк не може перевищувати п'ятнадцяти місяців.

7. У разі якщо протягом строку санації погіршилося фінансове становище сільськогосподарського підприємства у зв'язку із стихійним лихом, з епізоотіями та іншими несприятливими умовами, строк санації, встановлений частиною шостою цієї статті, може бути продовжений на один рік.

Стаття 45. Особливості банкрутства страховиків

1. При розгляді справи про банкрутство страховика учасником провадження у справі про банкрутство визнається державний орган у справах нагляду за страховою діяльністю.

2. Заява про порушення справи про банкрутство страховика може бути подана в арбітражний суд боржником, кредитором або іншим уповноваженим на це державним органом.

3. Продаж майна страховика-боржника як цілісного майнового комплексу здійснюється в процедурі санації за правилами, встановленими статтею 19 цього Закону.

При здійсненні ліквідаційної процедури цілісний майновий комплекс страховика може бути проданий тільки у разі згоди покупця взяти на себе зобов'язання страховика-банкрута за договорами страхування, за якими страховий випадок не настав до дня визнання страховика банкрутом.

4. Покупцем цілісного майнового комплексу страховика може бути тільки страховик.

5. У разі продажу цілісного майнового комплексу страховика у процедурі санації до покупця переходять всі права та обов'язки за договорами страхування, за якими на дату продажу майна страховика страховий випадок не настав.

6. У разі визнання арбітражним судом страховика банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури всі договори страхування, укладені таким страховиком, за якими страховий випадок не настав до дати прийняття зазначеного рішення, припиняються, за винятком випадків, передбачених частиною третьою цієї статті.

7. Страхувальники за договорами страхування, дії яких припиняються на підставах, передбачених частиною шостою цієї статті, мають право вимагати повернення частини виплаченої страховику страхової премії пропорційно різниці між строком, на який був укладений договір страхування, і строком, протягом якого фактично діяв договір страхування, якщо інше не передбачено законодавством.

8. Страхувальники за договорами страхування, за якими страховий випадок настав до дня прийняття арбітражним судом постанови про визнання страховика банкрутом та відкриття ліквідаційної процедури, мають право вимагати виплати страхової суми.

9. У разі визнання арбітражним судом страховика банкрутом та відкриття ліквідаційної процедури вимоги кредиторів четвертої черги підлягають задоволенню у такому порядку:

в першу чергу - вимоги кредиторів за договорами обов'язкового особистого страхування;

в другу чергу - вимоги кредиторів за іншими договорами обов'язкового страхування;

в третю чергу - вимоги інших кредиторів-страхувальників, у тому числі вимоги, передбачені частиною сьомою цієї статті;

в четверту чергу - вимоги інших кредиторів.

Стаття 46. Особливості банкрутства професійних учасників ринку цінних паперів

1. При розгляді справ про банкрутство організації або громадянина - суб'єкта підприємницької діяльності, що є професійними учасниками ринку цінних паперів, учасником провадження у справі про банкрутство визнається державний орган з питань регулювання ринку цінних паперів.

Для цілей цієї статті під терміном клієнт розуміється інвестор на ринку цінних паперів, що уклав відповідну угоду з професійним учасником ринку цінних паперів, який відповідно до цього Закону визнається боржником або банкрутом.

2. Особливості процедури банкрутства професійних учасників ринку цінних паперів, не врегульовані цією статтею, а також заходи щодо захисту прав та інтересів клієнтів можуть бути передбачені іншими законами.

3. Порядок запобігання банкрутству та проведення досудових процедур відновлення платоспроможності професійних учасників ринку цінних паперів встановлюється нормативно-правовими актами України.

4. Розпорядник майна професійного учасника ринку цінних паперів повинен мати ліцензію арбітражного керуючого, а також ліцензію, що видається державним органом з питань регулювання ринку цінних паперів.

5. Обмеження на здійснення угод професійним учасником ринку цінних паперів, щодо якого порушено справу про банкрутство, не поширюються на угоди з цінними паперами його клієнтів, що здійснюються за дорученнями клієнтів і підтверджені ними після порушення провадження у справі про банкрутство.

6. Розпорядник майна зобов'язаний у десятиденний строк з дня його призначення направити клієнтам, які передали боржнику - професійному учаснику ринку цінних паперів в управління належні їм цінні папери, повідомлення про порушення провадження у справі про банкрутство та призначення розпорядника майна. В повідомленні зазначаються реквізити ліцензії розпорядника майна, вид і реквізити ліцензії, виданої розпоряднику майна державним органом з питань регулювання ринку цінних паперів, а також пропонується дати розпорядження щодо дій, які необхідно вчинити з цінними паперами, що належать інвестору на ринку цінних паперів, які знаходяться в управлінні професійного учасника ринку цінних паперів, що є боржником.

7. Цінні папери та інше майно клієнтів, які передані в управління професійному учаснику ринку цінних паперів і не перебувають у його власності, не включаються до складу ліквідаційної маси.

8. З дня введення арбітражним судом процедури санації боржника чи визнання професійного учасника ринку цінних паперів банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури цінні папери

клієнтів підлягають поверненню клієнту, якщо інше не передбачено угодою керуючого санацією або ліквідатора з клієнтом.

9. Якщо вимоги клієнтів щодо повернення належних їм цінних паперів на пред'явника одного виду (одного емітента, однієї категорії, одного типу, однієї серії) перевищують кількість зазначених цінних паперів, які знаходяться у розпорядженні професійного учасника ринку цінних паперів, повернення зазначених цінних паперів клієнтам здійснюється пропорційно вимогам клієнтів.

Вимоги клієнтів у незадоволеній їх частині визнаються грошовими зобов'язаннями і задовольняються в порядку, передбаченому статтею 31 цього Закону.

10. При проведенні санації професійного учасника ринку цінних паперів керуючий санацією має право передати цінні папери, передані такому професійному учаснику ринку цінних паперів клієнтами, іншому суб'єкту підприємницької діяльності, який має відповідну ліцензію професійного учасника ринку цінних паперів.

Стаття 47. Загальні положення про банкрутство суб'єкта підприємницької діяльності - громадянина

1. Правила, передбачені цією статтею, застосовуються до відносин, пов'язаних з визнанням громадянина - суб'єкта підприємницької діяльності (далі - громадянина-підприємця) банкрутом.

2. Заява про порушення справи про банкрутство громадянина-підприємця може бути подана в арбітражний суд громадянином-підприємцем, який є боржником, або його кредиторами.

Заяву про порушення справи про банкрутство громадянина-підприємця можуть подати кредитори, за винятком кредиторів, вимоги яких пов'язані з зобов'язаннями, що виникли внаслідок заподіяння шкоди життю та здоров'ю громадян, кредиторів, які мають вимоги щодо стягнення аліментів, а також інші вимоги особистого характеру.

Кредитори, вимоги яких пов'язані із зобов'язаннями, що виникли внаслідок заподіяння шкоди життю та здоров'ю громадян, кредитори, які мають вимоги щодо стягнення аліментів, а також інші вимоги особистого характеру, мають право заявити свої вимоги в процесі провадження у справі про банкрутство.

3. До заяви громадянина-підприємця про порушення справи про банкрутство може бути доданий план погашення його боргів, копії якого направляються кредиторам та іншим учасникам провадження у справі про банкрутство.

За відсутності заперечень кредиторів арбітражний суд може затвердити план погашення боргів, що є підставою для зупинення провадження у справі про банкрутство на строк не більше трьох місяців.

4. План погашення боргів повинен включати:

строк його виконання;

розмір суми, яка щомісячно залишається боржнику - громадянину-підприємцю та членам його сім'ї на споживання;

розмір суми, яка буде щомісячно направлятися на погашення вимог кредиторів.

5. Арбітражний суд має право, за мотивованим клопотанням учасників провадження у справі про банкрутство громадянина-підприємця, змінити план погашення боргів, у тому числі збільшити чи зменшити строк його виконання, розмір суми, яка щомісячно залишається боржнику і членам його сім'ї на споживання.

6. Якщо в результаті виконання боржником плану погашення боргів вимоги кредиторів задоволені в повному обсязі, провадження у справі про банкрутство припиняється.

7. У разі визнання громадянина-підприємця банкрутом до складу ліквідаційної маси не включається майно громадянина-підприємця, на яке згідно з цивільним процесуальним законодавством України не може бути звернено стягнення.

8. Арбітражний суд має право, за мотивованим клопотанням громадянина-підприємця та інших учасників провадження у справі про банкрутство, виключити із складу ліквідаційної маси майно громадянина-підприємця, на яке згідно з цивільним процесуальним законодавством України може бути звернено стягнення, якщо майно є неліквідним чи дохід від реалізації якого істотно не вплине на задоволення вимог кредиторів. Загальна вартість майна громадянина-підприємця, яка виключається із складу ліквідаційної маси відповідно до положень цієї частини, не може перевищувати дві тисячі гривень.

Перелік майна громадянина-підприємця, яке виключається із складу ліквідаційної маси відповідно до положень цієї частини, затверджується арбітражним судом, про що виноситься ухвала, яка може бути перевірена у порядку нагляду.

9. Угоди громадянина-підприємця, пов'язані з відчуженням або передачею іншим способом майна громадянина-підприємця заінтересованим особам протягом року до порушення провадження у справі про банкрутство, можуть бути визнані арбітражним судом недійсними за заявою кредиторів.

Стаття 48. Розгляд арбітражним судом справи про банкрутство громадянина-підприємця

1. Одночасно з прийняттям заяви про порушення справи про банкрутство громадянина-підприємця арбітражний суд накладає арешт на майно громадянина-підприємця, за винятком майна, на яке згідно з цивільним процесуальним законодавством України не може бути звернено стягнення.

За клопотанням громадянина-підприємця арбітражний суд може звільнити з-під арешту майно (частину майна) у разі укладення договору поруки чи іншого забезпечення виконання зобов'язання громадянина-підприємця третіми особами.

2. За заявою громадянина-підприємця арбітражний суд може відкласти розгляд справи про банкрутство не більше ніж на два місяці для проведення громадянином-підприємцем розрахунків з кредиторами чи укладення мирової угоди.

3. За наявності відомостей про відкриття спадщини на користь громадянина-підприємця арбітражний суд має право зупинити провадження у справі про банкрутство для вирішення питання щодо спадщини у встановленому законом порядку.

4. Якщо у встановлений частиною другою цієї статті строк громадянин-підприємець не подав доказів задоволення вимог кредиторів і в зазначений строк не укладено мирової угоди, арбітражний суд визнає громадянина-підприємця банкрутом і відкриває ліквідаційну процедуру.

5. З дня прийняття арбітражним судом постанови про визнання громадянина-підприємця банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури:

строки виконання зобов'язань громадянина-підприємця вважаються такими, що настали;

припиняється нарахування неустойки (штрафу, пені), процентів та інших фінансових (економічних) санкцій за всіма зобов'язаннями громадянина-підприємця;

припиняється стягнення з громадянина-підприємця за всіма виконавчими документами, за винятком виконавчих документів за вимогами про стягнення аліментів, а також за вимогами про відшкодування шкоди, заподіяної життю та здоров'ю громадян.

6. Копію постанови про визнання громадянина-підприємця банкрутом і інформацію про відкриття ліквідаційної процедури арбітражний суд направляє всім відомим кредиторам із зазначенням строку пред'явлення кредиторами вимог, який не може перевищувати два місяці.

Направлення кредиторам зазначеної копії постанови арбітражного суду здійснюється за рахунок громадянина-підприємця, визнаного банкрутом.

7. Постанова арбітражного суду про визнання громадянина-підприємця банкрутом та виконавчий лист про звернення стягнення на майно громадянина-підприємця направляються судовому виконавцю для здійснення реалізації майна банкрута. Продажу підлягає все майно громадянина-підприємця, за винятком майна, що не включається до складу ліквідаційної маси згідно з цим Законом.

У разі необхідності постійного управління нерухомим майном або цінним рухомим майном громадянина-підприємця, визнаного банкрутом, арбітражний суд призначає для цієї мети ліквідатора та визначає розмір його винагороди. У цьому разі продаж майна громадянина-підприємця здійснюється ліквідатором.

Кошти, отримані від продажу майна громадянина-підприємця, визнаного банкрутом, а також наявні у нього кошти у готівковій формі вносяться на депозитний рахунок нотаріальної контори та використовуються за рішенням арбітражного суду, який визнав громадянина-підприємця банкрутом.

Стаття 49. Особливості задоволення вимог кредиторів громадянина-підприємця, визнаного банкрутом

1. До задоволення вимог кредиторів із коштів, внесених на депозит нотаріальної контори, відшкодовуються витрати, пов'язані з провадженням у справі про банкрутство громадянина-підприємця і виконанням постанови арбітражного суду про визнання громадянина-підприємця банкрутом.

Вимоги кредиторів задовольняються в такій черговості:

у першу чергу задовольняються вимоги громадян, перед якими громадянин-підприємець несе відповідальність за заподіяння шкоди життю та здоров'ю громадян, шляхом капіталізації відповідних періодичних платежів, а також вимоги щодо стягнення аліментів;

у другу чергу проводяться розрахунки щодо виплати вихідної допомоги та оплати праці особам, які працюють за трудовим договором (контрактом), і щодо виплати авторської винагороди;

у третю чергу задовольняються вимоги кредиторів за зобов'язаннями, забезпеченими заставою майна громадянина-підприємця;

у четверту чергу задовольняються вимоги щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів);

у п'яту чергу проводяться розрахунки з іншими кредиторами.

Вимоги кожної наступної черги задовольняються після задоволення вимог попередньої черги.

За недостатністю коштів на депозитному рахунку нотаріальної контори для повного задоволення всіх вимог однієї черги кошти розподіляються між кредиторами відповідної черги пропорційно сумах їх вимог.

2. Після завершення розрахунків з кредиторами громадянин-підприємець, визнаний банкрутом, звільняється від подальшого виконання вимог кредиторів, що були заявлені після визнання громадянина-підприємця банкрутом, за винятком вимог, передбачених абзацом другим цієї частини.

Вимоги кредиторів щодо відшкодування шкоди, заподіяної життю та здоров'ю громадян, вимоги щодо стягнення аліментів, а також інші вимоги особистого характеру, які не були задоволені в порядку виконання постанови арбітражного суду про визнання громадянина-підприємця банкрутом або які погашені частково чи не заявлені після визнання громадянина-підприємця банкрутом, можуть бути заявлені після закінчення провадження у справі про банкрутство громадянина-підприємця відповідно в повному обсязі або в незадоволеній їх частині в порядку, встановленому цивільним законодавством України.

3. Протягом п'яти років після визнання громадянина-підприємця банкрутом не може бути порушено провадження у справі про банкрутство за його заявою.

У разі визнання громадянина-підприємця банкрутом за заявою кредитора протягом п'яти років після завершення розрахунків з кредиторами такий громадянин-підприємець не звільняється від подальшого виконання вимог кредиторів.

Не задоволені вимоги кредиторів можуть бути заявлені в порядку, встановленому цивільним законодавством України.

Стаття 50. Особливості банкрутства селянського (фермерського) господарства

1. Підставою для визнання селянського (фермерського) господарства банкрутом є його неспроможність задовольнити протягом шести місяців після закінчення відповідного періоду сільськогосподарських робіт вимоги кредиторів за грошовими зобов'язаннями та (або) виконати зобов'язання щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів).

2. Заява підприємця - голови селянського (фермерського) господарства про порушення справи про банкрутство подається в арбітражний суд за наявності письмової згоди всіх членів селянського (фермерського) господарства.

Заява підписується головою селянського (фермерського) господарства.

3. До заяви голови селянського (фермерського) господарства про порушення справи про банкрутство, крім документів, передбачених частиною першою статті 7 цього Закону,

додаються документи, які містять відомості:

про склад і вартість майна селянського (фермерського) господарства;

про склад і вартість майна, яке належить членам селянського (фермерського) господарства на праві власності;

про розмір доходів, які можуть бути одержані селянським (фермерським) господарством після закінчення відповідного періоду сільськогосподарських робіт.

Зазначені документи також додаються головою селянського (фермерського) господарства до відзиву на заяву про порушення справи про банкрутство, подану кредитором.

4. Головою селянського (фермерського) господарства у двомісячний строк з дня прийняття арбітражним судом заяви про порушення справи про банкрутство селянського (фермерського) господарства може бути подано в арбітражний суд план відновлення платоспроможності селянського (фермерського) господарства.

5. У разі, якщо здійснення заходів, передбачених планом відновлення платоспроможності селянського (фермерського) господарства, дасть змогу селянському (фермерському) господарству, зокрема за рахунок доходів, які можуть бути одержані селянським (фермерським) господарством після закінчення відповідного періоду сільськогосподарських робіт, погасити вимоги за грошовими зобов'язаннями та зобов'язаннями щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів), арбітражним судом вводиться процедура розпорядження майном селянського (фермерського) господарства.

Про введення процедури розпорядження майном селянського (фермерського) господарства арбітражним судом виноситься ухвала, яка може бути перевірена у порядку нагляду.

6. Процедура розпорядження майном селянського (фермерського) господарства вводиться на строк закінчення відповідного періоду сільськогосподарських робіт із врахуванням часу, необхідного для реалізації вирощеної (виробленої, виробленої та переробленої) сільськогосподарської продукції. Зазначений строк не може перевищувати п'ятнадцяти місяців.

7. У разі, якщо після введення процедури розпорядження майном погіршилося фінансове становище селянського (фермерського) господарства у зв'язку із стихійним лихом, епізоотіями та іншими несприятливими умовами, строк процедури розпорядження майном може бути продовжено на один рік.

8. Процедуру розпорядження майном селянського (фермерського) господарства може бути достроково припинено арбітражним судом за заявою розпорядника майна чи будь-кого із кредиторів у разі:

невиконання заходів, передбачених планом відновлення платоспроможності селянського (фермерського) господарства;

наявності інших обставин, які свідчать про неможливість відновлення платоспроможності селянського (фермерського) господарства.

Після дострокового припинення процедури розпорядження майном селянського (фермерського) господарства селянське (фермерське) господарство визнається арбітражним судом банкрутом і відкривається ліквідаційна процедура.

9. Для здійснення процедури розпорядження майном селянського (фермерського) господарства арбітражним судом призначається розпорядник майна, який може не мати ліцензії розпорядника майна.

Повноваження розпорядника майна можуть здійснюватися головою селянського (фермерського) господарства за погодженням з призначеним розпорядником майна.

10. У разі визнання арбітражним судом селянського (фермерського) господарства банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури до складу ліквідаційної маси селянського (фермерського) господарства включаються нерухоме майно, яке знаходиться у спільній власності членів селянського (фермерського) господарства, в тому числі насадження, господарські та інші будівлі, меліоративні та інші споруди, продуктивна і робоча худоба, птиця, сільськогосподарська та інша техніка і обладнання, транспортні засоби, інвентар та інше майно, набуті для селянського (фермерського) господарства на загальні кошти його членів, а також право оренди земельної ділянки та інші майнові права, які належать селянському (фермерському) господарству і мають грошову оцінку.

11. У разі банкрутства селянського (фермерського) господарства земельна ділянка, надана селянському (фермерському) господарству у тимчасове користування, у тому числі на умовах оренди, використовується відповідно до Земельного кодексу України (561-12).

12. Майно, що належить голові та членам селянського (фермерського) господарства на праві приватної власності, а також інше майно, стосовно якого доведено, що воно набуто на доходи, які не є у спільній власності членів селянського (фермерського) господарства, не включаються до складу ліквідаційної маси.

13. Нерухоме майно, а також майнові права щодо нерухомого майна, які включаються до складу ліквідаційної маси селянського (фермерського) господарства, можуть бути продані тільки за конкурсом, обов'язковими умовами якого є збереження цільового призначення сільськогосподарських об'єктів, що продаються.

14. З дня прийняття постанови про визнання селянського (фермерського) господарства банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури діяльність селянського (фермерського) господарства припиняється.

15. Арбітражний суд направляє копію постанови про визнання селянського (фермерського) господарства банкрутом до органу, який здійснив державну реєстрацію селянського (фермерського) господарства, та органу місцевого самоврядування за місцезнаходженням селянського (фермерського) господарства.

Стаття 51. Особливості застосування процедури банкрутства до боржника, що ліквідується власником

1. Якщо вартості майна боржника - юридичної особи, щодо якого прийнято рішення про ліквідацію, недостатньо для задоволення вимог кредиторів, така юридична особа ліквідується в порядку, передбаченому цим Законом. У разі виявлення зазначених обставин ліквідатор (ліквідаційна комісія) зобов'язані звернутися в арбітражний суд із заявою про порушення справи про банкрутство такої юридичної особи.

У разі виявлення обставин, зазначених у абзаці першому цієї частини, після прийняття рішення про ліквідацію до створення ліквідаційної комісії (призначення ліквідатора) заява про порушення справи про банкрутство подається власником майна боржника (уповноваженою ним особою).

2. За результатами розгляду заяви про порушення справи про банкрутство юридичної особи, майна якої недостатньо для задоволення вимог кредиторів, арбітражний суд визнає боржника, який ліквідується, банкрутом, відкриває ліквідаційну процедуру, призначає ліквідатора. Обов'язки ліквідатора можуть бути покладені на голову ліквідаційної комісії (ліквідатора) незалежно від наявності в нього ліцензії.
3. Кредитори мають право заявити свої претензії до боржника, який ліквідується, в місячний строк з дня публікації оголошення про визнання боржника, який ліквідується, банкрутом.
4. У разі, якщо справу про банкрутство порушено за заявою власника майна боржника (уповноваженої ним особи), яка подана до створення ліквідаційної комісії (призначення ліквідатора), розгляд справи про банкрутство здійснюється без урахування особливостей, передбачених цією статтею.
5. Невиконання вимог, передбачених частиною першою цієї статті, є підставою для відмови у внесенні запису про ліквідацію юридичної особи в Єдиний державний реєстр підприємств та організацій України.
6. Власник майна боржника (уповноважена ним особа), керівник боржника, голова ліквідаційної комісії (ліквідатор), які допустили порушення вимог частини першої цієї статті, несуть солідарну відповідальність по незадоволених вимогах за грошовими зобов'язаннями та зобов'язаннями щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів) боржника.

Стаття 52. Особливості банкрутства відсутнього боржника

1. У разі, якщо громадянин-підприємець - боржник або керівник боржника - юридичної особи, які фактично припинили свою діяльність, відсутні та визначити їх місцезнаходження неможливо, заява про порушення справи про банкрутство відсутнього боржника може бути подана кредитором незалежно від розміру його вимог до боржника та строку виконання зобов'язань.
2. Арбітражний суд у двотижневий строк з дня прийняття ухвали про порушення провадження у справі про банкрутство відсутнього боржника приймає постанову про визнання відсутнього боржника банкрутом і відкриває ліквідаційну процедуру та направляє копію постанови до державного органу з питань банкрутства, який у тижневий строк подає арбітражному суду кандидатуру ліквідатора. Арбітражний суд може призначити ліквідатора із числа працівників державного органу з питань банкрутства.
3. Ліквідатор письмово повідомляє про визнання арбітражним судом відсутнього боржника банкрутом усіх відомих йому кредиторів відсутнього боржника, які в місячний строк з дня одержання повідомлення можуть направити ліквідатору заяви з вимогами до банкрута.
4. За клопотанням ліквідатора у разі виявлення ним майна відсутнього боржника, визнаного банкрутом, арбітражний суд може винести ухвалу про припинення процедури банкрутства, передбаченою цією статтею, і переходу до загальних процедур банкрутства, передбачених цим Законом.
5. Задоволення вимог кредиторів здійснюється в порядку черговості, передбаченому статтею 31 цього Закону. Кредитори можуть оскаржити результати розгляду їх вимог ліквідатором в арбітражний суд до затвердження арбітражним судом ліквідаційного балансу.
6. Після проведення розрахунків з кредиторами ліквідатор складає ліквідаційний баланс і подає його в арбітражний суд разом із звітом про свою діяльність.

7. У разі виявлення ліквідатором майна відсутнього боржника, визнаного банкрутом, сума виручки від продажу такого майна направляється на покриття судових витрат і виплату винагороди ліквідатору.

Якщо обов'язки ліквідатора здійснює працівник державного органу з питань банкрутства, сума його винагороди, а також сума відшкодування витрат, пов'язаних з проведенням ліквідаційної процедури, перераховуються на рахунок державного органу з питань банкрутства.

8. Положення, передбачені цією статтею, застосовуються також у разі, якщо майна боржника - юридичної особи завідомо не вистачає на відшкодування судових витрат у справі про банкрутство або якщо протягом дванадцяти місяців не проводилися операції на рахунках боржника, а також за наявності інших ознак, які свідчать про відсутність підприємницької чи іншої діяльності боржника.

Стаття 53. Особливості провадження санації боржника його керівником

1. Керівник боржника має право подати згідно з вимогами статті 7 цього Закону заяву про порушення справи про банкрутство з метою проведення ним процедури санації до подання кредитором заяви про порушення справи про банкрутство за таких умов:

на підставі рішення власника майна боржника (органу, уповноваженого управляти майном);

за наявності письмової згоди кредиторів, загальна сума вимог яких перевищує п'ятдесят відсотків заборгованості.

2. Для проведення санації боржника його керівником керівник боржника звертається у встановленому цим Законом порядку до арбітражного суду з заявою про порушення справи про банкрутство для проведення санації з урахуванням особливостей, передбачених цією статтею. До заяви керівника боржника додається план санації боржника, погоджений з кредиторами, що дали згоду на її проведення, письмова згода кредиторів на призначення керуючим санацією керівника боржника та пропозиція щодо кандидатури розпорядника майна, запропонована комітетом кредиторів.

3. Після розгляду заяви боржника суддя виносить ухвалу про порушення справи про банкрутство, призначає розпорядника майна, запропонованого комітетом кредиторів, та керуючого санацією - керівника боржника, які діють відповідно до вимог цього Закону з урахуванням особливостей, передбачених цією статтею.

4. Керуючий санацією боржника - керівник боржника зобов'язаний зробити повідомлення в офіційних друкованих органах та друкованому органі місцевого самоврядування про порушення справи про банкрутство боржника та відкриття процедури санації боржника.

5. У повідомленні повинні міститися:

повне найменування боржника, його юридична адреса, номери усіх рахунків в установах банків;

відомості про власника (власників) майна боржника;

номер свідоцтва про державну реєстрацію боржника;

дані про керуючого санацією - керівника боржника та розпорядника майна боржника.

6. Кредитори у місячний строк з дня опублікування повідомлення боржника про порушення справи про банкрутство зобов'язані подати до арбітражного суду письмові заяви з грошовими вимогами до боржника, а також документи, що їх підтверджують, та (або) заперечення кредиторів проти здійснення процедури санації керівником боржника.

7. Керуючий санацією боржника (керівник боржника) разом із розпорядником майна зобов'язані розглянути вимоги кредиторів, включити їх у реєстр вимог кредиторів і розпочати процедуру санації відповідно до вимог цього Закону з урахуванням особливостей, передбачених цією статтею.

8. Якщо справа про банкрутство боржника порушується за заявою кредитора (кредиторів), комітет кредиторів має право рекомендувати призначити керуючим санацією керівника боржника, а також розпорядника майна. Керуючий санацією та розпорядник майна діють відповідно до вимог цього Закону з урахуванням особливостей, передбачених цією статтею.

9. Керуючий санацією (керівник боржника) виконує повноваження керуючого санацією без ліцензії та продовжує отримувати заробітну плату, яку він отримував до призначення його керуючим санацією.

10. За пропозицією комітету кредиторів або розпорядника майна керуючий санацією (керівник боржника) може бути звільнений арбітражним судом від виконання повноважень керуючого санацією.

Звільнення керівника боржника від виконання ним повноважень керуючого санацією позбавляє керівника боржника права самому здійснювати санацію боржника.

11. Розпорядник майна продовжує виконувати свої обов'язки протягом здійснення керівником боржника (керуючим санацією) процедури санації боржника.

12. У разі невиконання плану санації боржника або якщо виконання плану санації боржника не приведе до відновлення його платоспроможності, процедура банкрутства боржника здійснюється відповідно до вимог цього Закону.

РОЗДІЛ VII

ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з 1 січня 2000 року.

(Абзац другий пункту 1 розділу VII втратив чинність на підставі Закону № 2238-III (2238-14) від 18.01.2001)

Положення цього Закону щодо ліцензування арбітражних керуючих вводяться в дію з 1 жовтня 1999 року.

Положення цього Закону застосовуються арбітражними судами при розгляді справ про банкрутство, провадження у яких порушено після 1 січня 2000 року.

Положення цього Закону щодо введення мораторію на задоволення вимог кредиторів, призначення арбітражних керуючих, введення процедур розпорядження майном боржника, санації боржника, ліквідаційної процедури та укладення мирової угоди можуть

застосовуватися за заявою сторін у справі про банкрутство або за ініціативою суду при розгляді арбітражними судами справ про банкрутство після 1 січня 2000 року незалежно від дати порушення провадження у справі про банкрутство, при цьому відповідні строки обчислюються від дати прийняття арбітражним судом ухвали з цього питання. У цьому випадку подальше провадження у справі про банкрутство здійснюється відповідно до цього Закону.

2. Нормативно-правові акти, прийняті до набрання чинності цим Законом, діють у частині, що не суперечить цьому Закону.

3. Кабінету Міністрів України на день набрання чинності цим Законом:

підготувати та подати до Верховної Ради України пропозиції про внесення змін до законодавчих актів, що впливають з цього Закону;

розробити і привести у відповідність з цим Законом свої нормативно-правові акти;

забезпечити розробку та прийняття міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади України нормативно-правових актів відповідно до цього Закону;

забезпечити перегляд і скасування міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади України їх нормативно-правових актів, що суперечать цьому Закону.

4. Рекомендувати Президенту України привести свої акти у відповідність із цим Законом.

5. Внести зміни до таких законодавчих актів України:

(Підпункт 1) статті 5 втратив чинність на підставі Кодексу N 2341-III (2341-14) від 05.04.2001 - набуває чинності 01.09.2001)

2) частину першу статті 40 Кодексу законів про працю України (322-08) (Відомості Верховної Ради УРСР, 1971 р., № 50, ст.375; 1984 р., № 1, ст. 3; 1986 р., № 27, ст.539; 1988 р., № 23, ст.556; 1991 р., № 23, ст.267; Відомості Верховної Ради України, 1994 р., N 33, ст. 297; 1995 р., № 5, ст. 30, № 28, ст.204) доповнити пунктом 9 такого змісту:

"9) банкрутства підприємства";

3) у Арбітражному процесуальному кодексі України (1798-12) (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 6, ст.56; 1997 р., N 25, ст.171):

частину третю статті 2 викласти в такій редакції:

"Арбітражний суд порушує справи про банкрутство за письмовою заявою будь-кого з кредиторів, боржника";

частину другу статті 4-1 викласти в такій редакції:

"Арбітражні суди розглядають справи про банкрутство у порядку провадження, передбаченому цим Кодексом, з урахуванням особливостей, встановлених Законом України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом";

4) частину четверту статті 4 Закону України "Про підприємництво" (698-12) (Відомості Верховної Ради УРСР, 1991 р., № 14, ст.168; Відомості Верховної Ради України, 1998 р., №

17, ст.80, № 26, ст.158; 1999 р., № 7, ст.52, № 8, ст.60) доповнити абзацом такого змісту:

"діяльність арбітражних керуючих (розпорядників майна, керуючих санацією, ліквідаторів)";

5) частину третю статті 9 Закону України "Про систему оподаткування" (1251-12) (Відомості Верховної Ради України, 1997 р., № 16, ст.119) викласти в такій редакції:

"3. Обов'язок юридичної особи щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів) припиняється із сплатою податку, збору (обов'язкового платежу) або його скасуванням або списанням податкової заборгованості відповідно до Закону України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом". У разі ліквідації юридичної особи заборгованість з податків і зборів (обов'язкових платежів) сплачується у порядку, встановленому законами України. У разі укладення мирової угоди у процедурі провадження у справі про банкрутство заборгованість з податків і зборів (обов'язкових платежів) сплачується у розмірах, визначених мировою угодою, укладеною у порядку, встановленому законами України";

6) пункт 9 статті 11 Закону України "Про державну податкову службу в Україні" (509-12) (Відомості Верховної Ради України, 1998 р., № 29, ст. 190) доповнити словами "а також приймати рішення в процедурах санації про прощення (списання) та (або) відстрочку (розстрочку) сплати податків та зборів (обов'язкових платежів) згідно із Законом України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом".

Президент України
Л. Кравчук
м. Київ, 14 травня 1992 року
№ 2343-ХІІ